

ROČNÍK 1948

ČÍSLO 1

BIBLICKÉ ÚKOLY

TISKLA „MLADÁ FRONTA“ V PRAZE

Turoniová Helena.

Těm, kteří mají na mysli dílo Boží!

Mnohdy jsem se tázavě zahleděl na mapu naší vlasti. V červeném obrysu hranic byla na bílém podkladě vyznačena místa, kde již máme sbory.

Když jsem však na této mapě viděl, co ještě zbývá neoznačených ploch, které by měly také zdobit barevné kroužky našich sborů, tu jsem se tázal: „Kdo a kdy naplní tato prázdná místa adventním poselstvím? Kdo si vezme za své, zasévat naši literaturu, aby jí bylo jako „listí na podzim“? (Svědectví.) Kdo přivede z těchto prázdných míst bratry a sestry za dar Hospodinu? (Iz. 66, 19. 20.) Svědectví praví: „Kdo nyní půjde s naším poselstvím?“ (Test. V./333.)

Pán uzpůsobí pro tuto práci každého muže i každou ženu, kteří budou spoléhat na pomoc Boží. Zdatnost, odhodlanost, vytrvalost a víra se projeví i při nich, když vezmou na sebe celé odění Boží. Svět musí slyšet výstrahu. Když přijde pozvání: „Koho pošlu, kdo nám půjde?“, odpovíme jasně a zřetelně: „Tu jsem, Pane, pošli mne!“ — Ano, budou to ti, kterým leží dílo této evangelisace na srdci a kteří ve sborech podporují misijního ducha slovem i skutkem. K nim také patří ti, kteří prosí: „Hospodine, dílo své uprostřed let při životu zachovej... a známé učini!“ (Ab. 3, 2.)

Obracím se k vám, kteří chcete evangeliem naplnit prázdná místa naší vlasti. Vstupte do řad průkopníků díla Božího! Přihlaste se písemně u mne v ústředí! I vy, kteří se připravujete pro dílo zachraňování duší, najdete v této práci nejlepší přípravu a bohaté zkušenosti! Proste za všechny, kteří zvěstují radostné evangelium mezi lidmi. Proste podle žalmu 121!

Váš bratr v Kristu

František Šumbera,

Cena 9,— Kčs.

Časopis „Biblické úkoly“ vychází čtyřikrát v roce. — Majitel a vydavatel Církev adventistů s. d. — Odpovědný vedoucí J. Cepl. — Redakce, administrace a expedice: Praha XII, Londýnská 30. — Celoroční předplatné Kčs 36,—. — Tiskne „Mladá fronta“, Praha II, Legerova ul. 22. — Vydáno 15. prosince 1947. — Novinová sazba povolena Ředitelstvím pošt v Praze. — Dohlédací poštovní úřad Praha 32.

Věčná radost (4). Člověk musí mít Spasitele (3).

N. 28. Luk. 12, 32.

P. 29. Iz. 35, 10.

Ú. 30. Iz. 65, 18.

S. 31. Žalm 16, 11.

C. 1. Jer. 10, 23. 24.

P. 2. 1. Tim. 6, 7.

S. 3. Jan 3, 27.

Bůh nám chce dát království.

Možno dosáhnout věčné radosti.

Bude to nový život a nová radost.

Plnost života a pravého veselí.

Své cesty nemáme plně ve své moci.

Naše ruce jsou prázdné a bez moci.

Všechna naše moc je od Boha.

Z. s. 16.10.

1. úkol. — 3. ledna 1948.

Hledání skrytých pokladů.

Zlatý text: Mat. 13, 44.

Pátrání po pokladu.

1. K čemu Ježíš přirovnal nebeské království a co nutno vynaložit, aby mohlo být získáno? Zlatý text!

„V podobnosti uvedené pole se skrytým pokladem představuje Písmo svaté, jehož pokladem je evangelium. Země sama není protkána tolika zlatými žilami a naplněna tolika drahými věcmi jako slovo Boží. Znamená to však, že i poklady evangelia jsou skrytými poklady.“ Chr. O. Less., 104.

2. Jak dále byla znázorněna hodnota nebeského pokladu a co musí být obětováno, aby byl získán? v. 45. 46.

„Onou perlou veliké ceny je sám Kristus.“ Chr. O. L., 115.

3. Co činí Kristus, zatím co ztracené lidstvo hledá onu drahou Perlu? Luk. 19, 10.

Podobenství o kupci, který pátrá po „pěkných perlách“, má dvojnásobný význam: Lze je vztáhnout nejen na lidi v jejich hledání nebeského království, ale i na Krista, který shledává své odcizené dědictví. Kristus, nebeský kupec, hledající „pěkné perly“, viděl ve ztraceném lidstvu „perly velmi drahé“.

V člověku, poskvěněném a porušeném hříchem, vidí neomezené možnosti vykoupení. Srdce, která byla bitevním polem ve střetnutích se satanem a která byla vyproštěna mocí lásky, mají pro Spasitele větší cenu nežli ta, která nikdy nepadla. Bůh nikdy nepohlížel na lidstvo jako na špatné a bezcenné,

nýbrž hleděl na ně v Kristu a viděl, čím by se mohlo stát v moci vykupující lásky." Chr. O. Less., 118.

4. Který výrok zjevuje, že Nový i Starý Zákon jsou duchovním základem církve a kdo zaujímá hlavní místo v tomto duchovním chrámě? Efez. 2, 19—22; 1. Kor. 3, 11.

Kristus je patrný v celém Písmě.

5. Čím nám je zdůrazněno, že je nezbytně třeba hluboko kopat, aby byl nalezen spolehlivý základ Písma? Luk. 6, 47—49.

„Každá budova, postavená na jiném základě než na slově Božím, musí padnout. Ten, kdo — podobně jako Židé za dnů Kristových — staví své spasení na základě lidských představ, názorů, zvyklostí a vymyšlených obřadů, aby mohl být nezávislý na Kristově milosti, buduje stavbu svého charakteru na sypkém písku. Zuřivé bouře pokušení smetou vše, co bylo postaveno na písku a zanechají dům v troskách na březích času.“ Th. from the M. of Bl., 216.

6. Co Pán Ježíš vytkl Židům, když jej nepoznávali, přestože zkoumali Písmo? O kom psal již Mojžíš? Jan 5, 39. 40. 46.

„Písmo samo nemůže dát život věčný, neboť je jenom polem, ve kterém je poklad skryt. Má jen poukázat na Krista, v němž jedině je život věčný.“ (1. Jan 5, 11. 12.)

7. Kterými slovy vystihuje Pavel vlastní úlohu Písma a jak poukazuje na jeho původ a hodnotu? 2. Tím. 3, 15—17.

8. Která z Písem Starého Zákonu zjevují Krista a kdo na ně obzvláště poukázal? Luk. 24, 25—27.

„Kristova oběť na smíření za hříchy je velkou pravdou, okolo které jsou seskupeny všechny ostatní pravdy. Každá pravda slova Božího od Genesis až po Zjevení, má-li být správně pochopena a oceněna, musí být studována ve světle, které se řine s kříže Golgaty.“ Gospel Worker, 315.

Vzrůstající poznání Písma je nezbytné.

9. Které dvě odlišné potraviny znázorňují prosté i hluboké pravdy Slova? Který výrok ukazuje, že duchovní vospívání a vzrůst jsou nezbytné k pochopení vzácných pravd Božích? Žid. 5, 12—14.

10. Kdo může pochopit učení bible? Jakým způsobem studia získá toto poznání? Iz. 28, 9. 10. 13 a.

„Velké pravdy, které ležely nepovšimnuty a nezpozorovány de dnů letnic, mají ze slova Božího zazářit ve své původní istotě. Těm, kteří Boha opravdově milují, zjeví Duch svatý pravdy, které vymizely z myslí lidí, a zjeví jim také pravdy, které jsou zcela nové. Je pravda, že známe ze slova živého Boha více, než jsme znali dříve, avšak ještě mnohému bude třeba se naučit.“ Fund. of Chr. Ed., 473.

11. Čím se máme stát a čeho se máme vyvarovat? 2. Tim. 2, 5. 16. 19.

12. Proč Pavel chválil Berienské? Skut. 17, 11.

„Je třeba duchovního úsilí a soustředění na modlitbě, aby byly objeveny dosud skryté pravdy slova Božího.“ Fund. of Chr. Ed., 169.

13. Jak nevyčerpatelný je důl pravdy? Řím. 11, 33; Kol. 2, 3.

„Lidské myslí je nemožno vyčerpat jednu jedinou pravdu nebo zaslíbení bible. Jeden spatřuje slávu s toho, jiný s jiného ležiska; vše to však jsou jenom záblesky. Plná záře je našim očím skryta. Uvažujeme-li o velikých věcech slova Božího, stříme do studnice, která se před našimi zraky rozšiřuje a prohlubuje. Její šíře a hloubka je nad naše pomýšlení. Hledíme-li však upřeně, naše zorné pole se rozšiřuje a my spatřujeme před sebou rozprostřen nezměrný oceán bez břehů.“ Ed., 171.

Vzrůstající světlo a moc.

14. Jak je popsána stezka spravedlivých? Pís. 4, 18.

„Žádný sbor nemůže vzrůstat ve svatosti, nesnaží-li se jeho členové horlivě o nalezení pravdy, jako o skrytý poklad.“ C., 522.

„Někteří se mne tázali, zda míním, že je pro Boží lid ještě tma světla. Naše myslí jsou tak obmezeny, že se nám zdá neobdobné pochopit, že Pán má pro nás ještě mocné dílo. Síla světla, která na nás září, má neustále vzrůstat.“ E. G. W., R. a. H., 6. 1889.

15. Co řekl Ježíš o knize Daniel a kdy zvláště se mají její odkazy otevřít hledateli pravdy? Mat. 24, 15; Dan. 12, 4. 9.

„Čím blíže jsme vyvrcholení dějin světa, tím větší pozornost musíme věnovat knize Daniel, neboť její proroctví se týkají právě doby, ve které žijeme.“ P. a. K., 547.

16. Kterou další knihu bible máme číst a studovat a pro který s tato výzva obzvláště platí? Zj. 1, 3; 22, 7.

„Až si plně uvědomíme, co tato kniha pro nás znamená, nastane mezi námi veliké oživení. Dosud plně nechápeme naučení, která nám přináší, přes to, že nám byl dán pokyn k jejímu probádání a studiu. Bude-li knize Daniel a knize Zjevení lépe porozuměno, prožijí věřící zcela jinou náboženskou zkušenost.“
Test. to Min., 113.

17. Komu se jedině otevrou brány nebeského města? Iz. 26, 2.

Čtení bible: 1. Mojž. 20—39.

Boží moc a velikost.

N. 4. Žalm 147, 5.
P. 5. Job 37, 22.
Ú. 6. Žalm 62, 12.
S. 7. Iz. 40, 28.
Č. 8. Mat. 19, 26.
P. 9. Žalm 59, 17.
S. 10. Žalm 91, 2.

Boží moc a moudrost jsou nekonečné.
Veliký v moci a plně spravedlivý.
Boží je moc.
Mocný a nevystižitelný Stvořitel
Bohu není nic nemožným.
Mluvme a zpívejme o mocném Bohu!
Doufejme v sílu Hospodinovu!
Z. s. 16.18.

2. úkol. — 10. ledna 1948.

Památka stvoření.

Zlatý text: Ez. 20, 20.

Živé Slovo.

1. Jak je Kristus ztotožněn s dílem stvoření? Jan 1, 1—3. 10. 14.

2. Jakou mocí a skrze koho stvořil Bůh svět? Kterak ochraňuje svoje stvoření? Žalm 33, 6. 9; Žid. 1, 2. 3.

3. Kterak je víra popsána? Na které skutečnosti křesťan zakládá svoji víru ve stvoření podle bible? Žid. 11, 1. 3.

4. Co prokazuje, že Hospodin je pravým a živým Bohem? Co chybí všem domnělým božstvům? Jer. 10, 10—12. 14. 15.

Stvořitel a stvoření.

5. Jak zdůrazňuje žalmista Hospodinovu vyvýšenost? Co proto máme činit? Žalm 96, 4. 5; 95, 3—6.

„Povinnost uctívání Boha je založena na skutečnosti, že je Stvořitel a že jemu vše ostatní vděčí za svou existenci. A kdekoliv je zdůrazněna v Písmě jeho přednost před bohy pohanů, je vždy uvedena i zmínka o jeho stvořitelské moci.“ G. C., 436.

6. Co je podkladem úcty a oddanosti čtyřiaadvaceti starců ze Zjevení 4, 10, 11?

7. Který důvod poslušnosti a úcty k Bohu podává prvé andělské poselství a koho proto musíme uctívat? Zj. 14, 6, 7.

8. Jaký poměr ke Stvořiteli mají všichni zaujmout již od svého mládí? Kaz. 12, 1; Žalm 111, 4.

Člověk má uznávat svého Učinitele.

9. Co bylo ustanoveno na konci díla stvoření „nebe i země“?

1. Mojž. 2, 1—3.

„Podle Božího určení sobota má vést myslí lidí k rozjímání o tvůrčím díle Božím. Příroda promlouvá k jejich smyslům a hlásá jim o živém Bohu, Stvořiteli, nejvyšším Vládci všeho... Sobota, která věčně poukazuje k tomu, který vše učinil, přímo vyzývá lidi, aby otevřeli velikou knihu přírody a objevovali v ní moudrost, moc a lásku svého Stvořitele.“ P. a. P., 48.

10. Pro čí blaho byla sobota ustanovena? Který výrok prozrazuje, že Kristus ustanovil sobotu? Mar. 2, 27, 28.

„Tak Pán naznačil, že jako Syn Boží ustanovil na počátku i sobotu, že vydal zákon na hoře Sinai a že neztratil nic ze své autority svým pokořením.“ Scott's Notes on Matthew 12, 8.

Jeho věrní učedníci „budou kráčet jeho šlépějemi“: 1. Petr. 2, 21; 1. Jan 2, 6.

11. Jak je sobota uvedena jako památka stvoření v Desateru? 2. Mojž. 20, 8—11.

„Ten, kdo správně svědí sobotu, uznává také to, co je jí zdůrazněno jako autentické. Věří tudíž ve stvoření prvního člověka; ve stvoření krásného prostředí pro něho během šesti dnů; v původní a absolutní stvoření nebe i země a v nezbytného Předchůdce všeho — ve Stvořitele, který při uzávěru svého posledního tvůrčího počínu odpočinul sedmého dne. Sobota se tak stává znamením, jímž se věřící v dějinné zjevení Boží odlišují od těch, kteří připustili, aby tyto velké skutečnosti vymizely z jejich myslí.“ James G. Murphy. Uveřejněno v The Moody Bible Inst. Monthly, XI., 1930.

12. Který Hospodinův příkaz Mojžíšovi na hoře Sinai dále zdůrazňuje důležitost soboty? 2. Mojž. 31, 13.

Trvalá platnost sobotního přikázání.

13. Jak dlouho má být sobota zachovávána a čeho je známením? v. 16. 17.

„Bůh neodpočinul proto, že by byl unaven; nýbrž odpočinku ustal ve svém díle v sedmém dni na příklad člověku; tím podává důvod, proč i člověk má v onen den odpočinout... Sobota je pro člověka nezbytná, neboť mu zabezpečuje nejvyšší dobro: tělesné, společenské, duchovní, duševní i věčné. Proto její zachovávání spojeno s nejkrásnějšími zaslíbeními a je porušení naproti tomu je provázeno nejpřísnějšími tresty Binney's Th. Compend Impr., 169.

14. Jak je sobota dále prohlášena za znamení pravého Boha? Ez. 20, 20.

„Poněvadž Stvořitel sám je pravým Bohem a sobota znamením a památkou stvoření a stvořitelské moci, je její respektování zřetelným znamením uctívání Hospodina. Sobota je právě baštou proti modlářství, nepravé bohoslužbě i proti pochybovačství.

15. Které prohlášení Písma ukazuje, že sobota bude zachovávána i po celou věčnost? Iz. 66, 22. 23.

„Sobota je založena na skutečnosti stvoření, a pokud trvá, potvrzuje fakt, že Bůh stvořil nebe a zemi v šesti dnech a odpočinul dne sedmého, dotud musí také sobota zůstat jako památka oné události i jako „den narozenin světa“.

Čtení bible: 1. Mojž. 40 — 2. Mojž. 11.

Moc, kterou nám Bůh dává.

N. 11. Iz. 40, 29.
P. 12. Ef. 6, 10.
Ú. 13. Mích. 3, 8.
S. 14. Žalm 18, 33.
Č. 15. Žalm 68, 36.
P. 16. Luk. 24, 49.
S. 17. Ef. 3, 20. 21.

Posiluje slabé a zemdlené.
Naši silou je božská moc.
Naše odhodlanost je v síle Ducha.
Přepasuje nás udatností.
Hospodin dává moc a sílu svému lidu.
K službě je třeba nebeské moci.
Jeho moc působí v našem nitru.
Z. s. 16.28.

Znamení posvěcení.

Zlatý text: Ez. 20, 12.

Stvořitelova moc.

1. Které další dílo je připisováno Hospodinu mimo stvoření? Iz. 43, 1; 54, 5.

„Jedině stvořitelská moc může vykoupit nebo stvořit znovu, a proto Vykupitelem musí být ten, který má moc stvořit! Andělé padali k nohám svého Velitele a nabízeli se, že podstoupí oběť za člověka. Andělský život však nemůže splatit dluh člověka; jedině ten, který člověka stvořil, má i moc jej vykoupit.“ P. a. P., 64.

2. Jaké ujištění dal Stvořitel o své moci k zahlázení přestoupení ve svém vykupitelském díle? Iz. 44, 21—24.

Jediný!

3. Který důkaz Hospodin podává o tom, že je jediný pravý Bůh? Co se praví o nepravých bozích, kteří jsou bez života a bez tvůrčí moci? Iz. 45, 18. 20—22.

4. V kom jedině je vykoupení a odpuštění? Co nám dotvrzuje, že Kristus má vykupitelskou moc? Kol. 1, 14—16.

„Přestoupený Boží zákon požadoval život hříšníka. V celém vesmíru však byl jen jeden, který mohl splnit jeho požadavky za člověka. Poněvadž zákon Boží je svatý jako Bůh sám, mohl jedině ten, který je Bohu roven způsobit smíření za jeho přestoupení. Nikdo kromě Krista nemohl zachránit padlého člověka z kletby, kterou a sebe uvrhl přestoupením zákona, a uvést jej zase v soulad s Bohem.“ P. a. P., 63.

5. V jakém vztahu je sobota jak ke stvoření, tak i k vykoupení? 2. Mojž. 31, 13. 17.

„Sobota je znamením tvůrčí i výkupné moci; poukazuje k Bohu jako zdroji života, moudrosti a poznání; připomíná původní slávu a dokonalost člověka, a tak dosvědčuje Boží úmysl — znovu stvořit člověka k obrazu Božimu. V tento den, více než v kterýkoliv jiný, je nám možno žít životem ráje.“ Výchova.

Požehnání ze zachovávání soboty.

6. Kterými slovy nám potvrzuje jiné místo Písma, že sobota je znamením a památkou posvěcení čili vykoupení? Ez. 20, 12.

„Rozdělující hranice mezi těmi, kteří nesou znamení království Božího, a mezi těmi, kteří nesou znamení království vzpoury, musí být jasná a zřetelná... Všichni, kteří pohlíží na sobotu jako na znamení mezi sebou a Bohem, budou každého dne v obecenství s Kristem a budou zosobňovat dokonalost jeho charakteru.“ Test. 6./353.

7. Nad kým bude v posledních dnech vyřčeno zvláštní požehnání? Čeho se opravdový ctitel soboty vyvaruje? Iz. 56, 1. 2.

„Sobota je znamením Kristovy moci, jíž nás vede ke svatosti, a je dána všem, které Kristus posvěcuje... Bude rozkoší všem, kteří jí přijímají jako znamení Kristovy tvůrčí a výkupné moci. Spatřují-li v ní Krista, radují se zároveň i z něho. Sobota jim poukazuje na dílo stvoření jako na důkaz jeho předivné moci ve vykoupení.“ Desire, 288.

8. Co ukazuje, že všechny národy jsou zahrnuty v zaslíbených požehnáních pro světitele soboty? Jaké velké shromáždění je popsáno? Iz. 56, 4—7.

9. Který výrok Nového Zákona poukazuje, že vykoupení z hříchu je novým stvořením? Jak dokonalá je tato změna a kým je způsobena? 2. Kor. 5, 17.

„V moci Kristově zlomili muži a ženy okovy hříšných návyků. Vzdali se všeho sobectví. Poskvrmění se stali úctyhodnými, opilí se stali střízlivými a prostopášni čistými. Duše, které nesly podobu satanovu, byly proměněny k podobě Boží. Sama tato změna je zázrakem zázraků.“ The A. of Ap., 476.

Význam svěcení soboty.

10. Jak dlouho bude platna památka Božího svatého jména a charakteru a zač mají být svatí vděční? Žalm. 135, 13; 30, 5.

11. Co je psáno o stvoření a o sobotě v epístole k Židům? 4, 3. 4.

12. Co zjevuje, že pravé svěcení soboty znamená i svobodu od hříchu a život v duchu nebes, a jak dalekosáhlá je její platnost? Žid. 4, 8—11.

Zatím co „bezbožní nemají pokoje“, sobotní odpočinek znamená i svobodu od hříchu, která s sebou přináší ovzduší nebeského pokoje... Opravdoví věřící jsou v souladu s Božím cha-

rakterem, neboť posvěcení provází poslušnost těch zásad, které vystihují jeho charakter. Test., 6./349.

13. Jak Ježíš zjevuje, že pokoj duše a tím i pravé svěcení soboty je nemožné bez něho? Mat. 11, 28—30.

Moc vykoupení.

14. Zač je evangelium prohlášeno? Jak se projevuje Boží moc k záchraně od hříchu? Řím. 1, 16. 19. 20.

„Mají-li lidé zachovat svatost soboty, musí sami být svatí. Vírou se musí stát spoluúčastníky spravedlnosti Kristovy. Když se Židé odvrátili od Boha a odepřeli přivlastnit si vírou tuto spravedlnost, ztratila pro ně význam i sobota.“ Desire, 283.

15. Jak dokonale se projeví Boží spasitelná moc v životě lidu Božího v době konce? Efez. 5, 25—27.

„Čisté roucho Kristovy spravedlnosti zastře soužené, pokoušené, avšak věrné dítky Boží.“ Test., 5./475.

16. Jaké poselství je hlášáno v posledních dnech, zatím co andělé zadržují vichry, které zasáhnou zemi? Co se praví o charakteru těch, kteří budou procházet poslední krizí? Zj. 7, 1—4. 14.

„Ti, kteří nespolehají na sebe a pokořují se před Bohem a očišťují své duše poslušností pravdy, dosáhnou nebeského rodu a na jejich čelech bude vtištěna pečeť Boží.“ Test., 5./216.

17. Kde byli znamenani ještě vidění? Co svědčí o božském rázu jejich charakteru a jak vysokého cíle dosáhli? Zj. 14, 1. 5.

„Ani jediný z nás neobdrží pečeť Boží, dokud bude na jeho povaze i jen jediná poskvrna nebo chyba.“ Test., V/214.

18. Co je třeba znát o sobotě ve světle těchto důkazů? Je třeba dokonaleji chápat duchovní význam zachovávání soboty.

„Viděla jsem, že Bůh měl dítky, které neznají a nezachovávají sobotu a které světlo o ní nezavrhly. Na počátku doby soužení byli jsme naplněni Duchem svatým a vyšli jsme a hlásali jsme sobotu mnohem dokonaleji.“... „Zde zmíněný začátek doby soužení se nevztahuje na dobu, kdy již bude počátek vylití ran, nýbrž na krátkou dobu těsně před jejich vylitím, dokud Kristus bude ještě ve svatyni. V oné době, kdy se dílo vykoupění bude již schylovat ke konci, bude země procházet různými nesnázemi a souženími, národy budou proti sobě rozjitřeny, avšak jejich hněv bude tlumen, aby nezabraňoval dílu třetího anděla. V oněch dnech se dostaví „pozdní déšť“ čili „rozvlažení od tváře Páně“, aby dodalo moc hlasitému volání třetího anděla a připravilo svaté, aby obstáli v údobí, kdy bude vylito sedm posledních ran.“ E. Wr., 85.

Čtení bible: 2. Mojž. 12—29.

Ježíš Kristus a jeho moc.

N. 18. Mat. 28, 18.
P. 19. 2. Petr. 1, 17.
Ú. 20. Luk. 4, 14.
S. 21. Jan 1, 12.
Č. 22. Mat. 9, 6.
P. 23. Mat. 24, 30.
S. 24. Zj. 5, 13.

Všechna moc je dána jemu.
Přijal ji od svého Otce.
Působil v moci Ducha.
I nám propůjčuje svoji moc.
Jediný má moc odpustit naše hříchy.
Vrátí se v moci a slávě.
Nebesa vyvyšují jeho slávu.
Z. s. 16.39.

4. úkol. — 24. ledna 1948.

Pravé svěcení soboty.

Zlatý text: „Pomni na den sobotní, abys jej světil!“ 2. Mojž. 20, 8.

Památka dne Božího.

1. Čeho máme být pamětlivi a co činí rozdíl mezi časem, který byl dán člověku, a mezi časem, který si vyhradil Bůh? 2. Mojž. 20, 8. 9.

Dny, oddělené ku práci, se nazývají „šesti dny všedními“.
Ez. 46, 1.

2. Komu sobota náleží, pro koho platí její respektování a co je základním důvodem tohoto čtvrtého přikázání? 2. Mojž. 20, 10. 11.

3. Jaký pokyn pro přípravu na sobotu dal Hospodin v minulosti? Jak se nazýval den, který ji předchází? 2. Mojž. 16, 4. 5. 22. 23: Luk. 23, 54.

Třebaže se máme připravovat na sobotu po celý týden, pátek má být zvláštním dnem přípravy. V tento den má být připraven oděv i uvařeny pokrmy. — Mají být odvržena všechna nedorozumění mezi bratry a sestrami, a to jak v rodině, tak i v církvi. „Před počátkem soboty má se tělo i duše oprostit od všedních světských zájmů.“ Test. 6./354—356.

4. Co naznačuje, že sobota má být i dnem náboženského shromáždění? 3. Mojž. 23, 3.

V domě Božím v Boží den.

5. Jak vyjadřuje David svou touhu po této vzácné příležitosti? Žalm 42, 2. 3. 5; 122, 1. 4.

„Nedosahujeme ani setiny požehnání, jehož se nám má dostat ze společného uctívání Boha. Naše pozorovací schopnosti potřebují nové zaostření. — Společenství s ostatními má nás obšťastnit. Proč všechna naše srdce nezahoří Boží láskou, když máme tak krásnou a bezpečnou naději?

Do každého shromáždění musíme vnést svěží duchovní uvědomění, že Bůh a jeho andělé jsou přítomni, aby spolupůsobili s těmi, kteří Boha uctívají upřímně a podle pravdy. Vstupujte-li do těchto míst, prostě Pána, aby odstranil z vašeho srdce všechno zlé. Přineste do míst jemu vyhrazených jenom to, co může požehnat. ... Bůh pohlíží na vás se stejnou pozorností i tehdy, je-li místo, kde se scházíte, zcela prostinké. Těm, kteří ctí Boha v duchu a pravdě a v okrase propůjčené svatosti, bude i ono místo branou nebes.“ Test. 6./362.

6. Jak je zdůrazněna důležitost společného shromáždění v Novém Zákoně? Proč má zvláště dnes tak velký význam? Žid. 10, 25.

7. Co máme též přinést, když předstupujeme před Hospodina? Žalm 96, 8.

„Tí, kteří si zvláště vysoce cenili Božích požehnání, jimž se směli těšit, přinášeli dary úměrné své vděčnosti.“

Následky znesvěcování soboty.

8. Jak je popsána vlašnost Izraelitů a co stihlo porušovatele soboty na poušti? Ezech. 20, 21—24: 4. Mojž. 15, 32—36.

„Zázrak padání many na poušti připomínal lidu každého týdne po celých čtyřicet let svatý závazek soboty.“ P. a. P., 409.

9. Co bylo podmínkou věčného trvání Jerusalema a co mu jinak hrozilo? Jer. 17, 24. 25. 27.

Jerusalem byl později zničen hlavně proto, že nebylo dbáno svatosti soboty a že svatý den se stal dnem všedních záležitostí. Není to výstraha i pro moderní Izrael?

10. Co bylo příčinou neštěstí národa a jaká reformace musela nastat po návratu ze zajetí? Neh. 13, 15—18.

11. Co podnikl Nehemiáš, aby zabránil novému znesvěcování soboty? V kterou denní dobu sobota započíná? Neh. 13, 19—21.

12. Které nařízení potvrzuje také začátek a konec každého sobotního dne? 3. Mojž. 23, 32; 5. Mojž. 16, 6; Mar. 1, 21, 32.

„Mnozí nepozorně odkládají na začátek soboty mnohé malé věci, které měly být vykonány ve dni přípravy. I toho se máme vyvarovat. Práce, která byla opominuta až do samého začátku soboty, má být dokončena až po sobotě. Nezanedbejme bezmyšlenkovitě žádnou svou povinnost a splňme své úkoly pečlivě a včas — v šesti všedních dnech, které byly k tomu vyhrazeny!“ P. a. P., 296.

(Vždy si raději **poznamenejme** povinnosti, jež máme splnit před začátkem soboty!)

„Sotva sobota započne, měli bychom být zvláště bdělí na sebe, na své činy i na svá slova, jinak bychom olupovali Boha o čas, který je přísně vyhrazen jemu.“ Test. 2./702.

13. Jaká vážná obžaloba je vznesena na náboženské vůdce? Co způsobujeme Pánu, když nečiníme rozdíl mezi svatým a nesvatým? Ezech. 22, 26.

„Musíme být na stráži, nebo jinak otvíráme dveře zvyklostem světitelů neděle. Dělicí mez musí být jasná a zřetelná.“ Test. 6./353.

Pravá obnova.

14. Jaké oživující poselství bude dáno církvi bezprostředně před Kristovým návratem? Joel 2, 1; Iz. 58, 1, 2.

„Ve všech dobách byl Boží lid varován a tím více musí být varován dnes.“ Test. 5./299.

15. Co napraví ona nová reformace? Jak se nazývají její zastánci a co mnozí odmítnou učinit? Iz. 58, 12; Jer. 6, 16.

16. Jak pozorní mají být „vzdělavatelé zbořeniny“ a čím se jim sobota potom stane? Iz. 58, 13, 14.

„Sobota je zlatou sponou, která spojuje Boha a jeho lid. Avšak Boží přikázání o sobotě bylo porušeno a svatý den byl znesvěcen. ... „Pravá sobota musí být opět vyvýšena jako Bohem ustanovený den odpočinku.“ Test. 6./351.

„Bůh nežádá, abychom ustali jenom od tělesné práce, nýbrž abychom ukázali i svoji mysl, aby se o sobotě zabývala svatými zájmy. Čtvrté přikázání je ve skutečnosti porušováno již rozmluvou o všedních a světských věcech i lehkomyšlnou a prázdnou rozprávkou. Mluvíme-li o něčem nebo o všem, co nám přijde na mysl, tu mluvíme „slovo“, jež nemáme mluvit. Každé odklonění od správného počínání nás zavádí do nevolnictví a je hodno odsouzení.“ Test. 2./703.

17. Jak jsme ujištěni o tom, že platnost soboty potrvá nepřerušene až do doby nové země? Iz. 66, 22, 23.

Čtení bible: 2. Mojž. 30 — 3. Mojž. 7.

Moc prostřednictvím Ducha.

N. 25. Sk. 1, 8.

P. 26. Řím. 15, 13.

Ů. 27. Sk. 10, 38.

S. 28. 1. Tess. 1, 5.

Č. 29. 1. Kor. 2, 10.

P. 30. Sk. 4, 31.

S. 31. Jan 14, 17.

Dar Ducha je božskou mocí.

Moc Ducha rozhojňuje naději.

I Kristus přijal tuto moc.

Také evangelium je jí prodchnuto.

Zjevuje nám i skrytou pravdu.

Je mocí, která tvoří silné muže.

Má být přímo v našem nitru.

Z. s. 16.50.

5. úkol. — 31. ledna 1948.

Království Antikristovo.

Zlatý text: 2. Jan 7.

Odpůrcovo království.

1. O kterých dvou rozdílných královstvích Ježíš mluvil a jak se jmenuje vládce nepřátelského království? Mat. 12, 24—28.

„Ve světě jsou jen dvě moci — království Kristovo a království satanovo. Každý z lidí se musí rozhodnout pro to či pro ono!“ Med. Min., 218.

Satan sám jako hlava království odporu je od samého počátku arciantikristem. Avšak ve svém rozporu s Kristem a jeho královstvím nepůsobí vždy přímo, nýbrž jeho nástroji se stávají nejen padlí andělé, ale i bezbožní lidé. — „Je poslední hodina, a jak jste slyšali má přijít antikrist, ba již nyní povstali mnozí antikristové.“ (1. Jan 2, 18.)

„Padlí andělé se na zemi spojují ke spolupráci se zlými lidmi. V naší době se Antikrist objeví i v podobě Kristově a pak bude Boží zákon národy světa zcela opuštěn. Tehdy vzpoura proti Božímu svatému zákonu plně vyraje. Vlastním osnovatelem tohoto odporu je však satan — proměněný v anděla světlosti. Lidé budou svedeni a povznesou jej na místo samého Boha a budou jej zbožňovat.“ Test. to Min., 62.

2. Jak jinak je popsáno království temnosti? Která výzva a které ujištění patří zastánci věci Kristovy? Ef. 6, 11—13.

„Bitva pokračuje den za dnem. Kdyby vaše oči mohly být otevřeny, aby viděly nástroje dobra a zla v činnosti, ustaly by mezi námi mnohé žerty, marnosti a zábavy. Kdyby všichni oblekli celé Boží odění a mužně bojovali bitvy Páně, bylo by dobyté vítězství, které by otřásl královstvím temna.“ Test. 6./41.

3. Co čini lidské bytosti nástroji a dítkami satanovými? Co je patrné na životě, který je v moci velkého Antikrista? Ef. 2, 1—3.

4. Co vytlačuje ďábelskou moc a kdo je vlastně již na straně nepřítelů? Mat. 12, 28—30.

„Člověk hříchu“.

5. Kdo je již prohlášen za Antikrista? 2. Jan. 7.

„Ten, kdo zapírá Kristovo božství. Všichni, kteří nemohou prokázat, že Kristovo království opanovalo jejich srdce a že je směrodatné pro jejich život, jsou v moci satana a jeho andělů a stávají se tak Antikristy. „Satan vládne všemi, kteří se nevševují zvláštní Boží péči.“ G. C., 589.

6. Nač upozorňovali již apoštolové? Co v církvi usnadní odhalení „člověka hříchu“ před příchodem Páně? 2. Tess. 2, 1—3.

7. Jak je dále vylíčeno rouhavé působení Antikristovo? Kde se bude zvlášť projevovat a povznášet? 2. Tess. 2, 4.

8. Jak je toto satanovo vyvyšování nad Boha popsáno? Jaký konec je mu předpověděn? Iz. 14, 12—15.

9. Které panství satan nabízel Kristu za uznání své svrchovanosti a jakými slovy byl protivník odražen? Luk. 4, 5—8.

„Když Adam zhléšil, dostalo se lidstvo i svět pod nadvládu démona zla... Avšak tam, kde satan postavil svůj trůn, vztyčil Kristus svůj kříž a stal se středem spaseného světa.“ Test. 6./236.

10. Jak popisuje Daniel moc, protivící se Nejvyššímu? Jakého ducha tato moc projevovala? Dan. 7, 8. 25a.

Antikrist a Boží zákon.

11. Kterou lidskou mocí se zjevil nepřítel v církvi a splnil tak proroctví Danielova a Pavlova? — Poznámka:

„Kompromis mezi pohanstvím a křesťanstvím přispěl k vyvstání „člověka hříchu“, který se povýšil nad Boha. Gigantický systém nepravého náboženství je mistrovským projevem protivníkovy moci — pomníkem jeho úsilí o uplatnění vlastní vůle nad zemí. Satan se kdysi pokoušel učinit kompromis s Kristem — Kristus odmítl domýšlivého pokušitele a přinutil jej k ústupu.“ G. C. 50.

12. Co se Antikrist snažil změnit? Dokud budou Boží lidé a zákon Nejvyššího v jeho moci? Dan. 7, 25b.

Katolická anglická bible praví: „Bude se pokládat za oprávněného změnit časy i zákony.“ Papežství si tuto moc připisuje, jak je zřejmo z tohoto výroku:

„Papež má tak velikou autoritu, že může změnit a vykládat i zákony božské. Papež může zasahovat do Božího zákona, poněvadž jeho moc není lidská, nýbrž Boží, jedná jako Boží zastupce na zemi a má dalekosáhlou moc k svázání a rozvázání.“ Ferraris, Eccl. Dictionary (Cath.).

13. Kterou část zákona Božího se snažilo papežství zvláště změnit? — Čtvrté přikázání, kterým Bůh ustanovil svěcení soboty.

„Církev převyšuje bibli a převedení svěcení soboty na neděli je dokladem této skutečnosti. Popřete autoritu církve, a pak nemáte uspokojivé a rozumné vysvětlení nebo ospravedlnění pro ustanovení neděle místo soboty.“ The Cath. Record, London, Ontario, 1. 9. 1923.

14. Jaký význam má sobota pro Boha a jeho lid? 2. Mojž. 31, 13. 17; Ezech. 20, 12. 20.

15. Čím rozliší moci šelmy své poddané a jak mnozí budou donucováni přijmout její znamení? Zj. 13, 15—17.

„Katolická církev si zjevně přisvojuje, že změna je jejím dílem. Nemohlo tomu ani být jinak, neboť v oněch dnech by se bylo nikomu ani nesnilo učinit něco v oblasti náboženské nebo duchovní bez ní; onen čin je známkou její duchovní moci a autority v náboženských věcech.“ Kardinál Gibbons, Cath. Mirror, 23. 9. 1893.

„Satan se krajně snaží, aby si mohl počínat jako Bůh a aby mohl zničit všechny, kteří se protíví jeho moci. I dnešní svět se před ním sklání. Na jeho moc se pohlíží jako na moc Boží. Proroctví ze Zjevení se naplnilo — „všechna země jde za tou šelmou.“ Test., 6/14.

16. Jak vážně jsou varováni nositelé Boží pečeti? Zj. 14
9—12.

„Sobota, sedmý den, památka díla stvoření, je Božím znamením. Znamením šelmy je její nerespektování, svěcení prvého dne týdne, neděle. Toto znamení ukazuje rozdíl mezi těmi, kteří uznávají svrchovanost papežské autority, a mezi těmi, kteří uznávají autoritu Boží.“ Test. 8./117.

Dr Edward Hiscox, autor příručky Baptist Manual, vyjádřil se ve spise „The Transference od the Sabbath“. „S politováním však nutno konstatovat, že k nám (neděle) přichází s vypáleným znamením pohanství, zasvěcena jménu boha slunce, posléze ustanovená a zasvěcená odpadlým papežstvím a nakonec odkázaná jako posvátné dědictví protestantismu!“ „Bylo a dosud trvá přikázání o zachování svatosti soboty, avšak onou sobotou není neděle.“ (Čteno před konferencí kazatelů v New Yorku 13. XI. 1893 a uveřejněno v New York Examiner, 16. XI. 1893).

17. Nad čím Boží lid nakonec zvítězí a čeho dosáhne? Zj
15, 2. 3.

Čtení bible: 3. Mojž. 8—25.

Moc Písma a Slova.

- N. 1. Žid. 4, 12.
P. 2. 2. Tim. 2, 9.
U. 3. Žalm 33, 8. 9
S. 4. Iz. 40, 8.
Č. 5. 1. Petr. 1, 23.
P. 6. Řím. 15, 4.
S. 7. Žalm 107, 20.

Živé slovo Boží nad ostrost meče.
Má neomezenou moc.
Bylo nástrojem při díle stvoření.
Slovo Boha našeho zůstává na věky.
Přináší obrozující vliv.
Je dáno k naučení i k potěšující naději.
Přináší vysvobození a uzdravení.
Z. s. 17.03.

6. úkol. — 7. února 1948.

Dvě tajemství.

Zlatý text: Kol. 1, 13.

Tajemství nepravosti.

1. Jak apoštol Pavel popisuje vzestup a zdánlivý úspěch Antikristova království v posledních dnech? 2. Tess. 2, 3. 4.

Výraz „chrám Boží“ nebo „místo Božího přebývání“ (1. Král. 8, 30) platí 1.) pro svatyni v nebi (Zj. 11, 1, 19); 2.) pro Boží církev (Mat. 16, 18; 1. Petr 2, 5) nebo 3.) i pro jednotlivce, v jehož srdci je přítomen Kristus prostřednictvím Ducha svatého (Iz. 57, 15). Tak můžeme podle našeho úkolu vhodně mluvit o „chrámu církve“ i o „chrámu duše“. Ve všech třech zmíněných oblastech se snažil satan jako Antikrist, „člověk hříchu“, „syn zatracení“ a „tajemství nepravosti“, zřítit svůj trůn bez ohledu na ustanoveného krále.

2. Jak je nazvána protikřesťanská moc v lůně církve, kdy začala působit a co usnadnilo její odhalení? 2. Tess. 2, 6—8.

„Satan působí svou úskočnou mocí a mocnými svody uchvacuje všechny, kteří nejsou utvrzeni v pravdě, kteří odvrátili své duše od pravdy a obrátili se k bájm a dohadům.“ Test. to Min., 365.

3. Jak zvláště se tato moc projeví? K d y budou činěny „živé zázraky“ a kdo bude jimi sveden? 2. Tess. 2, 9—12.

„Všem je třeba moudrosti k odhalení tajemství nepravosti, jež má tak veliký podíl na průběhu dějin této země. V naší době dal Pán svému povolnému lidu poselství, jež má poukázat na bezbožnost člověka hříchu.“ Test. to Min., 118.

Nadešel čas, kdy satan bude činit zázraky, aby myslí lidí utvrdil v domněnce, že je Bohem. Med. Min., 14.

4. Kdo bude působit tyto nepravé zázraky a proč? Jak velkou mocí se budou vyznačovat? Mat. 24, 24; Zj. 13, 13, 14.

„Na nebi se záhy zjeví hrozná znamení nadpřirozeného rázu, jež budou ve znamení divotvorné moci démonů. Dábelští duchové vyjdou ke králům země a do celého světa, aby lidi utvrdili v jejich klamu a aby je přiměli ke spojení se satanem v jeho posledním boji proti vládě nebes. Těmito nástroji budou podvedeni vládcové i poddaní. Vyvstanou osobnosti, které se budou vydávat za samotného Krista a budou si činit nárok, aby byly oslovovány a uctívány tak, jak přísluší Spasiteli světa a budou činit i obdivuhodné zázraky uzdravování.“ G. C., 624.

Koruna svodu.

5. Jaké úsilí satan nakonec vynaloží ve snaze přesvědčit lidi že je Bohem a že má být jako Bůh uctíván?

Projeví se jako osobnost, vydávající se za Krista. 2. Kor 11, 14.

„Drama velkého svodu bude korunováno tím okamžikem, kdy se satan pokusí zosobňovat Krista. V různých částech země se satan projeví mezi lidmi jako majestátní bytost oslňující skvělostí, která bude svým zjevem připomínat popis Syna Božího, jak jej ve Zjevení podal Jan. Sláva, která jej obklopuje, nebyla překonána ničím, co smrtelné oko kdy spatřilo. Vzduchem se rozléhá volání: „Kristus přišel! Kristus přišel!“ Lidé se před ním sklánějí v hluboké úctě. Věrný Boží lid se však nedá přelstít.“ G. C., 624.

6. V kterém chrámě přebývá Duch svatý? Co stihne všechny, kteří připustí, aby chrám jejich duše byl poskvrněn? 1. Kor. 3, 16. 17.

„Nespolupracujeme-li s nebeskými činiteli, satan zaujme naše srdce a učiní je svým sídlem. Jedinou obranou proti zlu je plné vzdání srdce Ježíši — vírou v jeho spravedlnost.“ Desire, 324.

7. Čím se satan stane těm, kteří jsou v jeho područí, a jak jsou nazváni? Ef. 2, 2.

„Satan ovládající chrám duše je tajemstvím nepravosti a neposlušnosti, která se v životě projevuje. „Člověk hříchu“ působí život hříchu. „Hostíte-li pýchu, sebelásku, lásku k povýšenectví, vychloubačnost, nesvatá předsevzetí, reptání, nespokojenost, zahŕklost, marnomluvnost, lež, klam a pomluvy, není ve vašem nitru Kristus a je zjevno že máte satanův charakter i smýšlení.“ Test. to Min., 441.

8. Co je účelem evangelia? Co vypuzuje ze srdce vliv satana a jeho andělů? Čeho se pak dostane osvobozenému jedinci? Mat. 10, 1. 7. 8; 12, 28.

Tajemství božského života.

9. Jak ovládá lidské srdce Kristus? Komu ono náleží a kdo jediné je hoden cti a slávy? 1. Kor. 6, 19. 20.

„Ti, kteří poznávají Krista v jeho pravém charakteru a přijímají jej do svého srdce, mají život věčný. Svým duchem přebývá Kristus v nás; a duch Boží, přijatý do srdce vírou, je začátkem života věčného.“ Desire, 388.

10. Jak se nazývá vtělení Krista a jeho projevení v lidském těle? Zač se Pavel modlil? 1. Tim. 3, 16; Efez. 6, 19.

11. Jak je tajemství pobožnosti znovu popsáno? Jakého vzoru spravedlnosti lze dosáhnout? Kol. 1, 27. 28.

„Život Kristův ve vás vydá tytéž plody, jaké nesl jeho život zde na zemi.“ Medic. Min., 677.

12. Co nám naznačuje, že sám Kristus je tajemstvím božského života? Jak působí v nitru člověka? Kol. 1, 29.

„Stejně jako je tajemství nepravosti nejprve při satanu a pak v jeho náboženství, tak i tajemství božského života je nejprve v Kristu a poté v poselství evangelia.“ Kol. 2, 2; Ž.

13. Jak mnoho bude Antikristů v posledních dnech a čím se budou vyznačovat? 1. Jan. 2, 18—20.

Jistota vítězství

14. Kdo je i zahrnut mezi Antikristy posledních dnů? Jak jsou porovnání oba vládcové, kteří se ucházejí o vládu nad chrámem duše? 1. Jan 4, 2—4.

„Mnozí pohlížejí na tento boj mezi Kristem a satanem, jako kdyby neměl žádný zvláštní význam pro jejich život, a věnují mu pramalý zájem. Avšak neuvědomují si, že tento boj se znovu a znovu odehrává v nitru jejich vlastního srdce.“ Desire, 117.

„Lidé mohou zapírat Krista nepěknými řečmi, prázdnými rozmluvami, slovy, která jsou nepravdivá nebo nelaskavá. Mohou jej zapírat i tím, když se vyhýbají životním břemenům nebo když se pachtí za hříšnými radostmi. Mohou se ho zříkat při působování světu, nezdořilým chováním, hýčkáním svého vlastního názoru, ospravedlňováním sama sebe, zálibou v pochybování, působí-li druhým starost a zármutek a setrvávají-li v temnotě. Všim tím dávají najevo, že v jejich nitru není Kristus.“ Desire, 357.

15. Jak bezpečně byl Kristus uchráněn před satanem? Jak vzácné zaslíbení patří těm, kteří jsou cele Kristovi? Jan 14, 30; 1. Jan 5, 18, 19.

„Duše, která se podrobuje Kristu, stává se jeho vlastní pevností, kterou zachovává uprostřed rozbouřeného světa. Kristus předpokládá, že v ní nezavládne žádná jiná autorita kromě jeho. Duše, která se takto vydává nebeskému působení, odolá satanovým útokům.“ Desire, 324.

16. Kde panuje království Boží? Luk. 17, 20, 21.

17. Co bylo důvodem Pavlových děků? Kol. 1, 12, 13.

18. Co ukazuje Kristovu vřelou touhu po ovládnutí chrámu duše člověka a jaká odměna mu je zaslíbena? Zj. 3, 20, 21.

Charakter bible.

N. 8. Jan 17, 17.	Slovo Boží je pravda.
P. 9. Žalm 33, 4.	Slovo Boží je pravé a stálé.
U. 10. Přisl. 30, 5.	Slovo Písma čistou záštitou.
S. 11. Luk. 21, 33.	Slovo Páně je věčné.
Č. 12. Jer. 15, 16.	Hospodinovo slovo dává radost a klid.
P. 13. Fil. 2, 16.	Boží slovo přináší život.
S. 14. Žalm 119, 103.	Jeho výmluvnost je sladká.
	Z. s. 17.15.

7. úkol. — 14. února 1948.

Znamení spravedlnosti.

Zlatý text: Zj. 19, 8.

Křesťanská výzbroj.

1. Co je tajemstvím vítězství nad satanovou mocí? Co je pro obranu nejdůležitější? Efez. 6, 11. 16.

2. Čím má být křesťan vyzbrojen a obrněn? 2. Kor. 6, 7.
„Církev má vstoupit do posledního boje oděna v pancíř Kristovy spravedlnosti.“ P. a. K., 725.

„Až bude Kristus korunován, neuzná za svého nikoho, kdo je obtížen nějakou vadou nebo poskvrnou, jichž se mohl dobře zbavit.“ E. G. W., R. a. H., 24. 11. 1904.

3. Kdo byl žalmistovou záštitou? Žalm 18, 2; 94, 22; 119; 114.

4. Kdo jsou ti, kteří nejlépe znají význam přítomné doby? Jak lze přijmout odění světla? Řím. 13, 11. 12. 14.

Jan 15, 7. — Zůstat v Kristu a spolehnout na něho je podmínkou vítězství.

V jednotě s Kristem.

5. Ke komu je přirovnávána církev Kristova? Jer. 6, 2; 2. Kor. 11, 2.

„Kristus poctil manželský svazek také tím, že jej učinil i symbolem spojení mezi sebou a svými vykoupenými.“ The Min. of Healing, 356.

6. Jak jinak je ještě vystižen tento poměr církve ke Kristu? Čím je očištěna a jak je popsána? Efez. 5, 23—27.

7. Jak je popsáno konečné probuzení církve; jaká příprava nastane a jaké vysvobození se dostaví? Iz. 52, 1—3.

8. Jak je nazváno odění nevěsty a kdo je opatřil? Iz. 61, 10.

9. K čemu je přirovnána spravedlnost svatých ve vidění o „svatbě Beránkově“? Zj. 19, 7. 8.

„Svatebním rouchem v podobnosti (Mat. 22, 1—14.) je představen čistý, neposkvrněný charakter, který bude vlastnictvím pravých Kristových následovníků. Spravedlnost svatých je spravedlnost Kristova — jeho vlastní, bezúhonný charakter je na základě víry udělován všem, kteří jej přijímají za svého osobního Spasitele.“ Chr. O. Less., 310.

10. Jaké pokyny dal Hospodin Izraeli o oděvu? Co jim měl připomínat a od čeho je měl uchránit? 4. Mojž. 15, 37—40.

„Křesťané by měli vždy projevovat vznešenou nezávislost a mravní odhodlanost ke správnému jednání, i kdyby se celý svět od nich lišil. Uvádí-li svět slušný, vhodný a zdravý způsob oblékání, který je v souhlasu s Písmem, nezmění to nijak náš vztah k Bohu a ke světu, když si takový oblek pořídíme. Křesťané mají následovat Krista a mají i oděv přizpůsobovat slovu Božímu a vyvarovat se extrémů v tom i v onom směru. Mají pokorně sledovat přímou dráhu, bez ohledu na potlesk nebo posuzování, a mají lnout ke správnému a pravému pro jeho vlastní hodnotu.“ Messages to Y. People, 350.

11. Který pokyn Nového Zákona vylučuje vše, co je nápadné a určeno jen pro obdiv? O čem má oděv svědčit? 1. Petr. 3, 3—5.

„V odívání, jakož i při všech ostatních věcech, je naší předností a výsadou — uctívat svého Stvořitele. Přeje si, aby naše odění bylo nejen vkusné a zdravé, ale i přiměřené a slušné. Charakter člověka je posuzován i podle způsobu oblékání. Vyřizovaný vkus a vzdělaná mysl se projeví i ve volbě jednoduchého a vhodného oděvu. Přísná jednoduchost oděvu, spojená se slušným počínáním, přispěje velkou měrou k tomu, aby mladá žena byla obklopena ovzduším svaté převahy, která se jí stane štítem proti tisícovým pokušením. Poučte mládež i dívky, aby si sami zvolili královské roucho tkané na nebeském stavu — roucho bílé, čisté a skvoucí, jímž se odějí všichni svatí země. Tento oděv, Kristův vlastní neposkvrněný charakter, je srozumitelně nabízen každé lidské bytosti. Avšak všichni, kteří je budou moci přijmout potom, přijímají jej a odívají se jím — již dneš!“ Education, 248.

Pravé a nepravé.

12. Jak je odpadlá církev symbolisována ve Zjevení? Jak je nazvána a čím je oděna a pokryta? Zj. 17, 1—5.

Jako „Babylon“ je zde popisována velká odpadlá církev, jež je v hýřivém hávu, aby upoutala a zmátla lehkovážné. Nepravé učení a bezbožnost jsou skryty pod vnějším pozlátkem. Podobně i svět vždycky usiloval o nápadné vzezření, a to přes svoji vnitřní porušenost. Z toho získáváme poučení, že čistá duše a vysoké ideály jsou mnohem důležitější než „zlato, drahé kamení a perly“ a všechny ostatní ozdoby, které mají jen slabý vztah k vnitřní hodnotě.

13. Jak je naproti tomu symbolisována Kristova církev a roucho její spravedlnosti v jiném vidění? Zj. 12, 1.

Kristus je prohlášen za „Slunce spravedlnosti“ a za „světlo světa“. Mal. 4, 2; Jan 8, 12. Symbol se zde vztahuje na křesťanskou církev, která zůstává v Kristu a „oblekla Krista“ čili roucho jeho spravedlnosti. Oděni této symbolické ženy je slušné, jednoduché, ladné a krásné. Není zastřena a pokryta pestřími barvami, a blyštivými ozdobami. Její skvělý charakter je její jedinou ozdobou. Stejný rozdíl, jak je patrný ve vzezření těchto dvou žen, bude patrný i mezi jednotlivými světáky a opravdovými křesťany, jejichž oděv a vzezření budou symbolem spravedlivého charakteru.

Čtení bible: 4. Mojž. 17—34.

Slovo jako proměňující moc.

N. 15. 1. Tess. 2, 13.
P. 16. Žalm 119, 11.
Ú. 17. Mat. 4, 4.
S. 18. Žalm 119, 105.
Č. 19. 2. Tim. 3, 15.
P. 20. Žalm 119, 9.
S. 21. Jan 5, 24.

Působí na ty, kteří je přijímají.
Chrání nás před hříchem.
Je nezbytné pro duchovní život.
Je světlelem, které nás vede.
Propůjčuje nám moudrost.
Očišťuje a mění charakter.
Ty, kdož mu věří, vede k životu.
Z. s. 17.27.

8. úkol. — 21. února 1948.

Obnova Boží podoby.

Zlatý text: 3. Jan. 2.

Osudné podlehnutí.

Jaký byl původní stav člověka? Co mu bylo určeno za m a k zachování jeho tělesného života? 1. Mojž. 1, 27. 29;

dyž člověk vyšel z ruky svého Stvořitele, byl vznešené tvy a dokonalého zjevu." P. a. P., 45.

voce stromu života v zahradě Eden mělo nadpřirozenou Jeho požívání umožňovalo věčný život a představovalo tak klad smrti." Test. 8./288.

V kterém bodě satan po prvé zaútočil na dokonalého člo-
? Kterým vývodům člověk podlehl a oč byl připraven?
ojž. 3, 5. 6. 22. 24.

Čím nejprve zaútočil satan na Ježíše a jaký výsledek měly
tři výzvy? Mat. 4, 1—11.

echna pokoušení spočívají na satanově náporu na „žádosti
a žádosti očí a na pýchu života" (1. Jan. 2, 16), které patří
něch věcí, jež „jsou ze světa". První Adam na trojí výzvu
ohl, druhý Adam však odolal a zvítězil.

to Kristus musel přijmout naše lidství, aby napravil Ada-
selhání...

am padl za oběť chuti, a proto Kristus musil sebezapřením
ní zvítězit." Desire, 117.

Čím se tak Kristus stal synům a dcerám Adamovým? Jan
1. Jan. 5, 11. 12.

žíš je studnicí života. Poslušnost jeho vůle je životou
ou a oživující mocí, která obšťastňuje duši. Hříchem se
k odloučil od přístupu ke stromu života. Život a nesmrtel-
jsou člověku znovu dosažitelné skrze Krista." Medic.
233.

Veliký lékař.

Čím Ježíš příkladně vynikal již ve svém dětství? Luk. 2,
2.

Jak žalmista mluví o Bohu jako o Spasiteli i uzdravovateli?
náprava nastane nejprve? Žalm. 103, 2. 3.

Co předně přál apoštol Jan Gáiovi a co naznačuje, že
těla a duše spolu úzce souvisí? 3. Jan. 1, 2.

lí evangelium přijato ve své moci a čistotě, stává se lékem
nemocem, které hřích způsobil. Láska, kterou Kristus
hne celou bytost, má oživující moc. Uzdravující vliv za-
všechny složky života — mozek, srdce i nervy. Oprostí

uši od viny a starostí, od úzkostí a obav, které podlamují životní síly, a vnáší do života klid a jas." The Min. of Healing, 115.

8. Na jakou podmínku bylo vázáno Hospodinovo zaslíbení odolnosti izraelského lidu proti nemocem? 2. Mojž. 15, 26; Mojž. 7, 12. 15.

9. Který hřích mezi nimi převládal a jak působila neposlušnost ákonů zdraví na jejich ducha? Žalm 106, 13—15; (2. Mojž. 3, 3).

„Bůh vyvedl Izraelity z Egypta, aby se mohli usadit v zemi anaan jako čistý, svatý a šťastný lid. Kdyby byli bývali chotni zapřít své nesprávné choutky a byli poslušni jeho důdých omezení, byla by jim bývala nemoc a slabost zcela eznáma. Jejich potomci by byli bývali na výši duchovního i těsného zdraví a byli by měli jasné pochopení pro pravdu a ovinnost, pro střízlivé rozlišování a zdravý úsudek." P. a. 378.

Pravá střídmost.

10. Co Pavel pokládal také za božstva? Čeho nepřáteli se ali jejich ctitelé a co zavinili? Fil. 3, 18. 19.

„Těm, kteří jsou otroky chuti a návyků, není možno dosáhnout ešťanské dokonalosti." Test. 2./400.

„Otázka zachování zdraví je jednou z nejdůležitějších. Bůh si eje, aby naše sklony a chutě byly zvládnuty a očištěny a ychom sebezapřením vítězili nad věcmi, které nejsou pro še ryzí dobro." Test. 9./153.

11. Jak znázorňuje Pavel křesťanský boj a co je nezbytné úspěchu? Jak postupoval proti žádostem těla? 1. Kor. 9, 24—27.

„Pravá střídmost nás nabádá, abychom se nadobro rozloučili vším škodlivým a abychom uvážlivě užívali toho, co je ravé. Je málo těch, kteří jsou si vědomi toho, jak jejich vyky v jídle působí na jejich zdraví, jejich charakter, na je- h užitečnost ve světě i na jejich věčný osud. Chuť by měla t vždy v područí mravních a rozumových sil. Tělo má být ůžebníkem mysli a duše se nesmí stát nevolníkem těla." P. a. 562.

12. Proč má být tělo zachováno ve stavu co nejlepším a co há neposlušání fyzických zákonů? 1. Kor. 3, 16. 17.

13. Co vše je zahrnuto ve „zdrženlivosti"? 1. Kor. 10, 31.

„Zde je uvedena zásada, která má být podkladem každého u, každé myšlenky i pohnutky. Zasvěcení celé bytosti, těsné i duševní, vládě Ducha Božího." Test. 3./84.

Vztah duchovního k tělesnému.

14. Jak úzce bylo spjato duchovní i tělesné při poslání Ježíšových učedníků a čemu je dána přednost? Luk. 9, 1. 2; Mat. 10, 7. 8.

Služba evangelia a lékařské dílo nemají být od sebe odlučeny... Služba evangelia má sloužit hlásání pravdy i pokroku i nemocným i zdravým. Dílo evangelia je tělem, lékařské dílo jeho „pravou rukou“ a hlavou všeho je Kristus.“
edíc. Min., 237.

15. Jaké pokyny jsou pro uzdravování dány v Písmě? Jaká duchovní požehnání provázejí uzdravení těla? Jakub 5, 14. 15. 16. Která troj obnova připraví církev na příchod Páně? Jaká konalá bude tato proměna? 1. Tess. 5, 23. 24.

„Ti, kteří chápou význam zákonů zdraví a podřizují se zájmům, vyhnou se i všelikým výstřednostem, jak nevázanosti, tak i přílišnému omezení. Jejich pokrm není volen pro uspokojení chuti, nýbrž pro výstavbu těla. Snaží se, aby zachovali všechny síly ve stavu co nejlepším — pro nejvyšší službu Bohu i člověku. Chuť je vedena rozumem a svědomím a odložena se jim dostává zdraví těla i ducha... Nikdo by si neměl dovolit kritizovat jiného proto, že jeho způsob života není ve všem shodný s jeho vlastním.“ Min. of. H., 319.

17. Kdy bude tělesné vzezření člověka plně obnoveno a co bude opět zdrojem trvalého života? Mal. 4, 2. 3; Zj. 22, 1. 2.

Čtení bible: 4. Mojž. 35 — 5. Mojž. 19.

Uvést slovo v čin.

22. Jan 1, 1. 14.	Ježíš sám byl ztělesněním Slova.
23. 1. Jan. 2, 6.	Máme následovat Mistra příkladu.
24. 2. Tim. 3, 16. 17.	Písmo má být rysem našeho života.
25. Sk. 20, 32.	Slovo vzdělává k nebeskému cíli.
26. Pí. 22, 20. 21.	Vede k pravdě a k službě.
27. Mat. 13, 23.	Rozumět Slovu a měnit je v život!
28. 1. Jan. 2, 5.	Poslušnost Slova je znakem lásky k Bohu.
Z. s. 1738.

9. úkol. — 28. února 1948.

Uznání Božího vlastnictví.

Čtený text: Žalm 24, 1.

Zkouška věrnosti.

1. Komu náleží země a všechno její bohatství? Co všechno patří do Božího vlastnictví? Zlatý text! Žalm 50, 10—12; Aggeus 2, 9.

2. Co bylo jednou z příčin oněch ran, jež byly vylity na Egypt? 2. Mojž. 9, 27—29.

3. Který nebezpečný výrok může člověk učinit a proč by měla být všechna zaslouha přičtena Bohu? 5. Mojž. 8, 17. 18.

4. Co svědčilo Adamovi a Evě o Božím vlastnictví? Jak přesně jim bylo označeno to, co si nesměli přivlastnit? 2. Mojž. 9. 16. 17.

Velká zkouška našich prvních rodičů se týkala úplné poslušnosti Boha. Za prvé měli mít takovou víru v Boha, která by jim byla nedovolovala dotknout se zakázaného ovoce. Za druhé měli vzdorovat pohnutkám, které přesahovaly meze Božího dovolení, to znamená, odolat touze po poznání dobrého a zlého. Za třetí, měli být pány své chuti a i věci, které se zdály žádoucí, měli odvrhnout, když nebyly v harmonii s vůlí Boží.“ Test. 6./386.

Boží vlastnictví.

5. Co zvláštního si však Hospodin vyhradil, když byla odstraněna původní plná známka jeho vlastnictví? 3. Mojž. 27, 30. 32.

„Tak je tomu i s Božími požadavky k nám. Bůh vkládá své poklady do rukou lidí, avšak vyžaduje, aby jedna desetina byla věrně a ochotně odložena pro jeho dílo... Věrnou poslušností tohoto požadavku dáváme najevo, že vše náleží Bohu.“ Test. 6./386.

6. K čemu sloužil desátek v Izraeli? Kdo jediné směl užívat tohoto Hospodinova podílu? 4. Mojž. 18, 21—24.

„Je však velikou chybou, když je desátek odňat účelu, k němuž ho má být použito — k podpoře kazatelů. V poli, kde je jen jediný kazatel, by mělo dnes být sto zdatných pracovníků. Měl by být dostatek prostředků v pokladnici Páně a také by byl, kdyby sobecká srdce a ruce nezadržovaly desátky nebo kdyby se jich neužívalo k podpoře jiných odvětví díla. Je ovšem nesporně třeba učinit opatření i pro tato odvětví díla a podpořit je, avšak nikoliv z desátků! Bůh nic nezměnil, desátku má být i nadále užito k podpoře kázání slova.“ Test. 9./249.

7. Co bylo požadováno od levitů, aby i oni mohli projevit uznání Božho vlastnictví? 4. Mojž. 18, 26.

8. Jak se nazýval desátek Božích služebníků a kam všichni lidé měli přinášet Boží podíl? Neh. 10, 38, 39.

Co, co bylo odloženo stranou jako náležející Hospodinu, má být příjem evangelia a nenáleží již nadále nám. Není to nic jiného, než svatokrádež, když člověk vezme z Boží pokladnice, aby prospěl sobě nebo jiným v jejich světských záležitostech. Nechtí nikdo, ani když se dostane do tísně, nebere peníze, které byly zasvěceny účelům náboženským, a neuzívá jich ve svůj prospěch, konejše své svědomí slibem, že je za nějaký čas vrátí! Test. 9./246.

Věrnost v desátcích.

9. V čem se Židé stali lhodestvní mimo vlažnost v zachovávaní dobroty? Čím potom trpěl Boží dům a jeho služby? Neh. 13, 10, 11.

10. Co způsobila reformace Nehemiášova? Jak byl desátek ozdělován těm, kteří jím měli být podporováni? Neh. 13, 12, 13.

„Nikdo si nesmí myslet, že může desátek podle libosti zadržet, aby ho užil podle vlastního úsudku. Nemá ho použít pro sebe podle nahodilé potřeby, ani ho nemá užít k tomu, co pokládá za vhodné, ani ne k tomu, co snad může pokládat za dílo Páně. Boží služebník by měl učít lid svými pokyny i svým příkladem, aby na desátek pohlížel jako na svatý. Nesmí se domnívat, že se může zadržet nebo použít podle vlastního soudu proto, že je služebníkem Božím. Jemu nenáleží. Není mu dáno na vůli, aby si přiřkl něco, co mu náleží jen podle jeho vlastního mínění.“ Test. 9./247.

11. Co přísáhl Jákob v uznání Božích darů, které přijal ve větských i duchovních požehnáních? 1. Mojž. 28, 20—22.

12. Zač prohlásil Melchisedech Boha Nejvyššího? Co proto Abraham učinil? 1. Mojž. 14, 18—20; Žid. 7, 4—6.

13. Jak Písmo ukazuje, že kněžství Melchisedechovo přešlo a Krista? Žid. 7, 1—4, 15—17.

14. V jakém duchovním vztahu jsou k Abrahamovi všichni, kteří Bohu věrně slouží? Gal. 3, 7, 29.

15. Co proto budou činit děti Abrahamovy včetně křesťanů jeho budou též podílníky? Jan 8, 39; Gal. 3, 9.

Věrné šafářství.

16. Jakou vážnou obžalobu vznesl Hospodin proti Izraeli? Co nedbali a co bylo podmínkou jeho návratu? Mal. 3, 7. 8.

„Bůh klade svoji ruku na vše, co lidé vlastní, a praví: Celý smír mi patří a i toto je mým vlastnictvím. Desátek, který te zadrželi, byl určen pro podporu mých služebníků při jejich práci, již otvírají Písmo těm, kteří jsou v územích temna, a m, kteří nepoznali můj zákon.“ Test. 6./387.

17. Které přikázání je porušeno zadržením desátků? Co platilo ště mimo ně a jak všeobecně se Izrael provinil? Mal. 3, 8. 9.

„Každý křesťan je Božím služebníkem, jemuž Bůh svěřil své dárky. Vzpomeňte si na slova: „Dále pak se vyhledává při fářích, aby každý věrný nalezen byl.“ (1. Kor. 4, 2.) Zjistěme dobře, že neolupujeme Boha v ničem a nijak; neboť mnoho visí na našem správném postoji v této věci.“ Test. 9./246.

18. Jaká veliká požehnání jsou zaslíbena těm, kteří věrně levzdají plný desátek, a jak na ně bude pohlížet svět? Mal. 3, —12.

„Přinesou-li všichni, kteří se přiznávají ke Kristu, věrně své dárky a oběti Bohu, bude jeho pokladnice naplněna. Pak již bude příčin k tomu, aby bylo hledáno útočiště v tombolách, zarech, v loteriích a dobročinných zábavách, aby byly zabezpečeny fondy pro podporu evangelia.“ The A. of Ap., 338.

Čtení bible: 5. Mojž. 20 —Joz. 8.

Bible v našem životě (1).

Nebesa zjevují lásku Boží (6).

29. 2. Kor. 3, 2. 3.

1. Žalm 19, 2. 3.

2. Iz. 40, 26.

3. Žalm 33, 6. 7.

4. Žalm 8, 4. 5.

5. Jer. 31, 35.

6. Žalm 147, 4. 5.

Slovo má být v nás patrné.

Nebesa vypravují o Stvořitelově moci.

Hvězdy zrcadlí Boží velikost.

Vesmír je dílo Boží tvůrčí ruky.

Tvůrce vesmíru pamatuje i na člověka.

Hospodin dal zákony přírody.

Pán ovládá a zná své dílo.

Z. s. 17.50.

Ustanovení a památky.

Zlatý text: Jan 6, 56.

Pravá pokora.

1. Jak se nazývala předobrazná služba pozemské svatyně? Z čeho se skládala a k čemu poukazovala? Žid. 9, 1. 9—11.

„Satan se vždy snaží zatemnit pravdy, jež jsou jasné, a Kristus se neustále přičiňuje o to, aby mohl otevřít myslí lidí pochopení všech podstatných pravd o spasení padlého člověka. Dnes jsou ještě mnohá hlediska pravdy, která vidíme jen matně, mnohé souvislosti, které nechápeme, a dalekosáhlé hloubky v zákoně Božím, kterým jsme ještě neporozuměli.“ Fund. of Chr. Ed., 238.

2. Jaké vysoké místo zaujímal Ježíš v nebi před svým vtělením? V jakém duchu sestoupil na zemi a kráčel ke Golgatě? Jak jediné nám je možno projevit stejného ducha? Fil 2, 5—8.

3. Jak projevil ducha pokory a služby, jímž byl ovládan, zatím co si byl plně vědom svého dřívějšího postavení i své budoucí slávy? Jan 13, 1—5.

„Byl si plně vědom svého božství, avšak stal se pouhým služebníkem. Jedním z jeho posledních činů na zemi byla služba — opásal se jako služebník a vykonal povinnost služebníka.“ Desire 645.

4. Proti čemu protestoval prudký Petr, zmaten nedostatkem vlastní pokory? Jak Ježíš poukázal, že jeho čin je symbolem duchovní očisty? Jan 13, 6—10.

„Kristus přišel, aby obmyl srdce od poskvrny hříchů. Když Petr odepřel, aby mu Kristus umyl nohy, odpíral tím vyšší očistění, které bylo zahrnuo v tomto nižším; ve skutečnosti zavrhoval Pána... Tato slova naznačují více než jen tělesné očistění...“

Pýcha a sobecké bažení způsobily rozpory a nenávisť, avšak vše to Ježíš obmyl omytím jejich nohou. V jejich cítění a smýšlení nastala změna. Hledě na ně, mohl Ježíš říci: »Jste čisti.« Desire, 646.

Předobrazná ustanovení.

5. Čím jim Kristus naznačil, že jeho symbolickému činu neporozuměli a že příkazem křesťanství je služba? Jan 13, 12—15.

6. Které bylo hlavní předobrazné nařízení? Kdo ho měl být poslušen a kdo směl být také při obřadu účasten? 2. Mojž. 12, 43. 47. 48.

7. Čím byla zdůrazněna povinná účast všech? Co se stalo těm, kteří neuvěřili v toho, jenž byl podstatou tohoto zřízení? 4. Mojž. 9, 10. 12. 13.

8. V kom a při které příležitosti se střetl předobraz se skutečností? Jak má být nyní uctěna památka Kristovy smrti? 1. Kor. 5, 7. 8.

„Kristus stál na rozhraní mezi oběma zřízeními a mezi jejich dvěma velikými slavnostmi. Při hodu beránka ustanovil službu novou, která se měla stát památkou jeho veliké oběti. Národní náboženské slavnosti Židů měly tím navždy zaniknout.“ Desire, 652.

Památka smrti Páně.

9. Za jakých podmínek je spasení umožněno? Na které tři události nesmí být zapomenuto? 1. Kor. 15, 1—4.

10. Jakou zprávu o ustanovení památky Kristovy smrti podává Pavel? Kterých symbolů bylo užito? 1. Kor. 11, 23—25.

„Nikdo by se neměl vylučovat z tohoto obecnství proto, že jsou přítomni i ti, kteří nejsou hodni účasti na této památce, neboť Kristus je přesto přítomen, aby sloužil svým dítkám. Všichni, kteří přicházejí s vírou upjatou k němu, budou mocně požehnáni. Všichni však, kteří opomíjejí tyto příležitosti božské výsady, utrpí ztrátu. O takových může být příhodně řečeno: »Čisti nejste!« Desire, 656.

11. Jak dlouho se má slavit večeře Páně? Jak by se měl každý připravit? 1. Kor. 11, 26—29.

Vnější známka obnoveného života.

12. Které ustanovení připomíná Kristovu smrt a vzkříšení? Jaká změna s člověkem nastává po křtu? Kol. 2, 12; 3, 1. 2.

„Kristus učinil křest znamením vstupu do jeho (Kristova) duchovního království. Křest je vážným projevem zřeknutí se světa.“ Test. 6./91.

13. Jak poukazuje apoštol na to, že křest znamená smrt hříchu a duchovní vzkříšení k novému životu? Kol. 3, 3—5.

14. Co dále jasně ukazuje, že křest je památkou pohřbu Páně a jeho vzkříšení? Čemu se křest tedy podobá? Řím. 6, 3—5.

15. Co musí nezbytně předcházet? Co dále zjevuje, že křest je vnějším znakem vnitřní obrody? Řím. 6, 6—8.

16. Je-li křest vnější známkou obnoveného charakteru, co lze z víry učinit a pod čím lze žít? Řím. 6, 11—14.

17. Jak se stáváme Božími dětmi a co má být znamením příslušnosti k nové rodině? Gal. 3, 26. 27.

„Sliby, které na sebe bereme při křtu, znamenají mnoho. Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého jsme pohřbeni podobně jako Kristus a povstáváme opět z vody podobně jako on při vzkříšení a máme žít novým životem. Náš život má být spjat se životem Kristovým. Věřící proto nemá ztratit se zřetele, že je oddán Bohu, Kristu a Duchu svatému.“ Test. 6./98.

Čtení bible: Joz. 9.—Soudců 8.

Naučení z knihy přírody.

N. 7. Žalm 19, 10. 11.

P. 8. Žalm 107, 29. 30.

Ú. 9. Iz. 58, 11.

S. 10. Žalm 95, 4.

Č. 11. Žalm 93, 4.

P. 12. Iz. 32, 2.

S. 13. Mat. 6, 28. 29.

Boží moudrost převyšuje cenu zlata.

Hospodin tluče bouře života.

Zavlažuje naše srdce i v době sucha.

Celá naše země je v jeho rukou.

I dutí moře je v jeho moci.

V Hospodinu je naše útočiště.

Jeho lásku a slávu zrcadlí i polní kvítka.

Z. s. 18.01.

11. úkol. — 13. března 1948.

Dary Ducha sv.

Zlatý text: 1. Kor. 13, 13.

Boží dary církvi.

1. Kdo je pramenem všeho požehnání? Co se praví o nezměnitelné přirozenosti našeho velkého dobrodince? Jakub 1, 17.

2. Kterým velikým darem Otec dosvědčil svou nekonečnou lásku? Jan 3, 16; Sk. 10, 44. 45.

„Duch svatý byl nejvyšším ze všech darů, které Kristus mohl vyprosít od svého Otce k povznesení svého lidu. Duch byl dán jako obnovující síla, bez níž by Kristova oběť byla bez užitku.“
Desire, 671.

3. Jaké zvláštní dary Kristus lidem udělil, když vstoupil na nebesa? Ef. 4, 8, 11.

4. Proč byly tyto dary uděleny? Jak dlouho mají zůstat v církvi a jak dokonale splní své božské poslání? Ef. 4, 12, 13.

5. Jaký ustalující vliv vzejde z těchto darů? Jak je popsán jejich účín na duchovní vzrůst? Ef. 4, 14—16.

6. Jak se nazývají Boží dary v církvi? Jak je zdůrazněna důležitost pochopení pro tyto věci? 1. Kor. 12, 1.

Účel darů Ducha sv.

7. Jaké tři skupiny tvoří tyto dary? Co je však spojuje v jedno? 1. Kor. 12, 4—6.

8. K čemu mají sloužit tyto projevy Ducha sv.? Které dary jsou uvedeny jako užitečné jednotlivcům i církvi? 1. Kor. 12, 7—10.

„Hřivny, které Kristus svěčuje své církvi, představují zejména dary a požehnání, udělené Duchem svatým... Všichni lidé neobdrží stejné dary, avšak každému Mistrovu služebníku je zaslíben některý dar Ducha sv.“ Chr. O. Less., 327.

9. Z čeho je zřejmo, že dary a úkoly v církvi nejsou udělovány církvi, a které důvody mají poukázat na to, že jejich udělování má řídit Duch svatý? 1. Kor. 12, 11—14.

10. Co nám ukazuje nezbytnost moudrého rozdělení duchovních darů mezi členy církve? 1. Kor. 12, 15—20.

„Všechny myslí nejsou stejně utvářeny a je to tak dobře, neboť kdyby byly přesně stejné, bylo by méně souladu a přirozené vzájemné přizpůsobivosti nežli dosud. Všichni však jsme, jako údy těla, sjednoceni v Kristu. V tomto těle jsou různé údy, a jeden úd nemůže dobře zastat úlohu druhého... Avšak všechny orgány jsou nepostradatelné pro dokonalý celek a pracují spolu navzájem v krásné souhře.“ Test. 4/128.

11. Jaká spolupráce má být patrná i při různosti darů? Jak je i nejmenší úd ctěn a vážen? 1. Kor. 12, 21—24.

12. Čemu mají dary zabránit a jaký má být vzájemný vztah údů církve? 1. Kor. 12, 25—27.

„Boží lid nemusí být ve zmatku, nemá trpět nedostatkem řádu a souladu, uceleností a krásy. Pravda znamená jednotu. Jednota, kterou Bůh považuje, musí být den za dnem zušlechťována, chceme-li být odezvou Kristovy modlitby... Jeho služebníci mají být zajedno, jako byl Kristus s Otcem; jejich síly a schopnosti, zjasněné, prodchnuté a posvěcené, musí se sjednotit v dokonalý celek. Ti, kteří milují Boha a zachovávají jeho přikázání, nesmějí se od sebe oddělit, nýbrž naopak, musí se tím více semknout.“ Test. 8./174.

Boží největší dar.

13. V jakém pořádku jsou duchovní dary vyjmenovány? Které otázky zdůrazňují, že všichni nemohou mít tytéž dary? 1. Kor. 12, 28—30.

14. Z čeho můžeme usuzovat, že se všechny dary Ducha sv. projeví v církvi, která očekává Kristův příchod? 1. Kor. 1, 7. 8.

15. K čemu jsme proto vyzváni a co prozrazuje, že je možno dosáhnout darů ještě vzácnějších? 1. Kor. 12, 31.

16. Co je však vznešenější nad všechny dary? 1. Kor 13, 1—3.

„Je-li srdce naplněno láskou, bude oplývat i láskou k bližním, nikoliv však proto, že nám jsou příznivě nakloněni, nýbrž proto, že láska se stane zásadou smýšlení i jednání. Láska uzpůsobuje charakter, ovládá pohnutky, potlačuje nepřátelství a povznáší hnutí myslí... Ona jediné nás může učinit solí země.“ Myšlenky.

17. Co se nakonec může stát i s dary Ducha sv. a kdy jich nebude již třeba? Co je největší z toho, co zůstane? 1. Kor. 13, 8—10. 13.

„Nezáleží na tom, jak vysoké je postavení člověka; není-li jeho srdce obdařeno láskou k Bohu a k bližním, není učedníkem Kristovým... I kdyby rozdál všechn svůj majetek chudým, nezíská si přízně Boží. Ve své horlivosti může podstoupit i mučednickou smrt, nedostává-li se mu však ryzího zlata lásky, bude Bohem pokládán za svedeného nadšence nebo za ctižádostivého pokrytce. Tato láska „nikdy nepřestává“. Nemůže nikdy ztratit svoji hodnotu; neboť je znakem nebes. Nadání, vědění a vznešenost bez tohoto nebeského znaku budou bezvýznamné jako měď zvučící a zvonec znějící.“ Test. 5./168.

I stvoření nám připomíná Boží pravdu.

N. 14. 2. Mojž. 19, 4.
P. 15. Žalm 42, 2. 3.
Ů. 16. Iz. 53, 6.
S. 17. Oz. 14, 5.
Č. 18. Iz. 1, 3.
P. 19. Mat. 23, 37.
S. 20. Pís. S. 2, 15.

Své věrné nese Bůh na křídlech orlích.
Duše dychtí po Bohu jako jelen po prameni.
Pán nás hledal a zachránil.
Boží láska působí jako rosa.
Věrnost tvoří příkladem pro člověka.
Bůh nás bezpečně ochrání.
Hřích je nebezpečným škůdcem.
Z. s. 18.12.

12. úkol. — 20. března 1948.

Duch proroctví.

Zlatý text: Zjev. 12, 17.

Boží mluvčí.

1. Co nemá být zanedbáno při současné snaze o vzrůst lásky Který dar je zvláště zdůrazněn? 1. Kor. 14, 1.
2. Jak mluvíval Bůh k lidem a jak plně zjevuje své úmysly skrze své proroky? Oz. 12, 10; Amos 3, 7.
3. Které nástroje jsou počteny výsadou Božích mluvčích a c svědčí, že proroctví je darem Ducha svatého? 2. Petr 1, 21.
4. Jak nám Písmo zjevuje, že proroctví dal Kristus prostřednictvím Ducha svatého? Ef. 4, 8. 11; 1. Petr 1, 10. 11.

Zkouška ryzosti.

5. Kdo je původcem všech proroctví? Jakou službu zastává andělé a který z nich je andělem proroctví? Zjev. 1, 1; Dan. 8, 1
Kristus poslal anděla Gabriela jako „svého anděla“ také k m lovanému Janovi a to jako „spoluslužebníka jeho i jeho brat proroků“. Zvláštní myšlenka, anděl, který je ve své cti ne bližší Synu Božímu, je zvolen k tomu, aby odhalil Boží úmys hříšným lidem.“ Desire, 234. 99.
6. Jak možno rozlišit proročí pravého od nepravého? Co nectvornou známkou nepravého? 5. Mojž. 13, 1—4; 18, 22; 1. J 4, 23.

„Nemáme je posuzovat podle jejich krásných řečí a vzneš

ných vyznání, nýbrž podle slova Božího. Vede jejich poselství ke zvýšení úcty a bázně před autoritou Boží? Vede vás k tomu, abyste projevovali lásku k Bohu poslušností jeho přikázání?" Myšlenky.

7. Který vzor nám udává hodnotu všech učení? Jak úzce je dar prorockého vidění spjat se zachováváním zákona? Iz. 8, 20; Přísl. 29, 18.

8. Jak Pán vedl a zachovával „církve pouště“ a co je i nyní tajemstvím jejího prospívání? Oz. 12, 13; 2. Par. 20, 20.

Důležitost proctví.

9. Co nám ukazuje, že Pán nezjevuje jenom své tajemství, nýbrž odhaluje i taje a úklady nepřítelů? 2. Král. 6, 8—12.

10. Jak zkušenost Davidova ukazuje důležitost ducha proctví pro zachování čistoty církve? 2. Sam. 12, 1—13.

11. Z čeho je zjevno, že se prorok může mýlit ve svých názorech; nemluví-li pod přímou inspirací? 2. Sam. 7, 1—5. 12, 13.

12. Před čím jsou Boží dítky znovu varovány a co značně posílí klamný vliv nepravých proroků? 1. Jan. 4, 1; Mat. 24, 24.

„Satan, obklopen zlými anděly a prohlašující se za Boha, bude činit zázraky všeho druhu, aby svedl, bylo-li by to možné, i vyvolené.“

„Boží lid se nemůže zabezpečit činěním zázraků, neboť satan by jejich zázraky napodobil.“ Test. 9./16.

„V tomto čase neobyčejného nebezpečí se musíme naučit stát i osamoceni, naše víra se však nesmí posilovat slovem člověka, nýbrž jistými zaslíbeními slova Božího.“ Test. to Min., 490.

13. Jak má církev pohlížet na proctví přes to, že je varována před falešnými proroky? 1. Tess. 5, 19—23.

Kdekoliv se bude nalézat pravé, nastraží satan zase nepravé, aby je napodobil. Existence falešného je známkou, že je zde i ryzí, jehož je nepravé napodobeninou. Satan nemarní čas vy-mýšlením padělků tam, kde se ryzí nevyskytuje!

„Poslední veliký svod se záhy před námi zjeví. Antikrist bude činit divy před našimi zraky. Padělek bude pravému tak věrně podoben, že bude nemožné poznat rozdíl mezi nimi bez pomoci Pisma svatého. Jeho svědectvím musí být každý výrok i každý zázrak ověřován. Nikdo kromě těch, kteří svoji mysl upevnili pravdami bible, neobstojí v posledním velkém zápase.“ G. C., 593.

Střediska posledního zápasu.

14. Pro které dvě příčiny je satan rozezlen na ostatky církve a co je Ježíšovým svěděctvím? Zj. 12, 17; 19, 10.

Kristus je „svědek věrný a pravý“ (Zj. 3, 14). Svědčil skrze všechny svaté proroky od samého počátku světa.“ P. a P., 366.

„Ve starých dobách Bůh mluvil k lidem ústy proroků a apoštolů. Za našich dnů mluví k nim ve svědectvích svého Ducha. ... Bůh nepřijme žádnou dílčí poslušnost a nedá souhlas žádnému kompromisu.“ Test. 4./148.

15. Co se má stát jak s Ježíšovým svěděctvím, tak i se zákonem mezi těmi, kteří hledí vstříc Kristovu příchodu? Iz. 8, 16. 17.

„Satan má v plánu oslabit víru lidu Božího ve Svědectví. Dále pak vede již k pochybnostem o podstatných bodech naší víry, pak k pochybnostem o Písmě svatém a nakonec k rychlé záhubě.“ Test. 4./211.

16. Jak je dále zdůrazněno, že dar prorocství poskytne „církví konce“ svědectví Ježíšovo? Jak mnohé budou dary Ducha sv. a jak budou působit na církev? 1. Kor. 1, 6—8.

„Čím více se přibližuje konec a čím více se varovné dílo šíří, je pro ty, kteří přijímají přítomnou pravdu, tím důležitější, aby měli jasné uvědomění o podstatě a vlivu svědectví, která Bůh ve své prozívatelnosti spojil s dílem trojandělského poselství hned od jeho počátku.“ Test. 5./654.

17. Nad kým je v bibli proneseno požehnání a co je výsledkem bedlivé poslušnosti zákona Páně a jeho svědectví? Žalm 119, 1—3.

Čtení bible: 1. Sam. 4—27.

59-11 **Divy přírody a div Boží lásky.**

N. 21. Mat. 5, 45.
P. 22. Iz. 61, 11.
Ú. 23. Žalm 72, 6.
S. 24. Jak. 1, 6.
Č. 25. Žalm 92, 13.
P. 26. Iz. 44, 22.
S. 27. Žalm 91, 1.

Bůh dopřává svá požehnání i nespravedlivým.
Jaro svědčí o moci vzkříšení.
Láska Otcova je jako tichý déšť.
Pochybnosti zmítají člověkem jako vlny.
Spravedliví vzkvetou jako palmy.
Naše hříchy se rozplynou jako temná mračna.
Bůh zastíní ty, kteří mu cele věří.
Z. s. 18.24.

Dokonání tajemství Božího.

Zlatý text: Řím. 9, 28.

Závěrečná hnutí.

1. Jakého symbolu je použito pro poselství, jež ukončí dílo evangelia, a co je zdůrazněno autoritou Tvůrce? Zj. 10, 1. 2. 5. 6.

2. Jak bude dokonáno Boží tajemství? Co se stane po sedmém troubení? Zj. 10, 7; 11, 15—18.

„Sedmá metla, metla války je držena v šachu čtyřmi anděly, než budou zapečetění služebníci Boží. (Zj. 7, 1—4.) Až bude zapečetění skončeno, vichřice válek a lidských vášní budou uvolněny a hrozné období války a zápasů a utrpení dosud nepoznaných projde zemí jako metla zničení a zkázy. Okolnosti přítomných dnů dosvědčují, že se Boží dílo na zemi chýlí ke konci.“

3. Na čem závisí konec vlády hříchu? Která slavná událost nastane po dokončení díla evangelia? Mat. 24, 14; 25, 31. 34.

„Jsme na pokraji krise. Nyní musíme rozhlásit v moci Ducha svatého velké pravdy pro tyto poslední dny. Nebude dlouho trvat a každý uslyší výstrahu a učiní své rozhodnutí. Poté přijde konec.“ Testimonies, 6/24.

4. Jak je shrnuta odpovědnost za skončení záchranného poslání? Jaká změna nastane těsně před koncem? Řím. 9, 28.

„Na světě nastanou záhy veliké změny a závěrečné hnutí bude velmi rychlé.“ Test. 9/11.

„Hospodin nesešle své soudy pro neposlušnost a přestoupení na zemi dříve, dokud nepošle strážce, aby dal výstrahu. Neuzavře dobu zkoušky dříve, dokud poselství nebude hlášáno určitěji a zřetelněji. Avšak dílo bude přece ve spravedlnosti ukráceno.“ Test. 6/19.

Rychlé dílo v církvi.

5. Jak podobně bude připraveno i srdce jednotlivce a kdy dovrší Pán své dílo v nás a jak se ono projeví v životě? Fil. 1, 6. 11.

6. Jak mohli apoštolé vydat svědectví světu? Sk. 1, 5. 8.

„Čeho je nám třeba, je křest Ducha svatého. Bez něho nejsme schopnější vyjít do světa, než učedníci po ukřižování svého

Pána. Ježíš znal jejich nedostatečnost, a proto je vybídl, aby vyčkali v Jerusalemě, než budou obdařeni mocí s výsosti." E. G. W., R. a. H., 18. 2. 1890.

7. Jaká příprava předcházela ono mocné navštívení Ducha sv. v první církvi? Jaký duch tam panoval a co způsobil? Sk. 1, 14; 2, 1. 2. 41.

Církev spatřila zástupy nově obrácených, kteří přicházeli ze všech stran. Odpadlí se znovu navracovali. Hříšníci se spojili s věřícími, aby hledali perlu veliké ceny." Acts of. A., 38.

8. Co podobně musí předcházet závěrečné vylití Ducha sv. v době pozdního deště? Zach. 10, 1; Sk. 3, 19.

„Měli bychom se modlit co nejdříve o seslání Ducha svatého, jako se modlili uředníci ve dnech letnic. Bylo-li jim ho třeba tehdy, potřebujeme ho tím více dnes. Mravní temno přikrývá zemi jako pohřební příkrov. Bez Ducha sv. a moci Boží bude všechna naše snaha o přednesení pravdy marná." Test. 5./158.

Oživení prosté zbožnosti.

9. Jak Pán probudí svou církev těsně před koncem? K čemu přiměje členy církve toto závažné poselství? Joel 2, 1. 12—14.

„Ještě dříve, než se dostaví na zemi Boží soudy, nastane mezi lidem Páně takové oživení prosté zbožnosti, jaké nebylo znamenáno od dob apoštolských. Bůh sešle na své dítky svého Ducha a svoji moc." G. C., 464.

10. Jak horliví budou Boží pracovníci, kteří rozhlásí varovnou výzvu, a co je přiměje k prosbě, aby Bůh ušetřil svého lidu? Joel 2, 17.

11. Co nastane po reformaci a pokání pracovníků a členů církve? O kterých dvou vylitích Ducha sv. je zde zmínka? Joel 2, 18. 21—23.

I při zběžné četbě poznáme, že onen „příhodný a jarní" déšť je výsledkem poselství spravedlnosti, které i nyní připraví církev pro vylití pozdního deště, jež bude „mnohem hojnější". Až bude vylit Duch svatý, můžeme být jisti, že ti, kteří nepřijali a neocenili jarní déšť, neprohlédnou a nepochopí hodnotu deště pozdního." Test. to Min., 399.

„Pozdní déšť, kterým dozraje žně země, představuje duchovní vliv, který církev připraví na příchod Syna člověka. Avšak dokud se nedostaví jarní déšť, nebude života; zelený lístek nevypučí. Dokud jarní deště nevykonaly své dílo, nemůže pozdní

děšť přispět k vyspění. Mnozí zanedbali přijmout jarní děšť, nezískali tak všechna dobrodiní, která Bůh pro ně opatřil, a nyní očekávají, že jejich nedostatek bude odstraněn deštěm pozdním. Dokud denně nepokročíme v příkladném uplatňování skutečných křesťanských ctností, nezaznamenáme projevy Ducha svatého v pozdním dešti. Může zavítat do srdcí vůkol nás, avšak my jej přesto ani nepřijmeme ani nepoznáme.“ Test. to Min., 506.

12. Jakou bohatou žeň způsobí tyto duchovní vláhy? Čeho si Boží lid bude vědom, až pozná, že svět si již nedovolí klást otázku „Kde je jejich Bůh?“ Joel 2, 24—27.

Pozdní děšť.

13. Jak bude dokončeno dílo Páně po celé zemi, až se Pán vrátí na Sion v odvetu na modlitby a reformaci svého lidu? Jak úplné vysvobození ze hříchů je zaslíbeno? Joel 2, 28—32.

„Vše, co činili apoštolové, má činit dnes každý člen církve a máme pracovat s tím větší horoucností, abychom byli tím více doprovázeni Duchem svatým, jak vzrůstající bezbožnost vyžaduje rozhodnějšího volání k pokání. Nemá se proto dnes projevit Boží moc právě tím mohutněji, než v dobách apoštolů?“ Test. 7./33.

14. Jak je popsána příprava pro pozdní děšť jiným prorokem? Zač je tento děšť duchovní moci prohlášen? Oz. 10, 12.

„Modleme se s potřebnými srdci a co nejvroucněji, aby nyní, v čas pozdního deště, zasáhly vláhy Boží přízně i nás! Při každém shromáždění, jehož jsme účastni, měly by vystupovat vzhůru modlitby, aby Bůh v tento jistý čas propůjčil našim duším vřelost a rozvážení. Prosíme-li Boha o Ducha svatého, Duch zjemní a zpokorní naši mysl a vzbudí v nás vědomí přesvědčené závislosti na Bohu, aby se nám mohlo dostat zdokonalujícího pozdního deště.“ Test. to Min. 509.

15. Jak je dárce Zjevení popsáno závěrečné dílo evangelia v době „hlasitého volání“ a za působení „pozdního deště“? Jaké poslední volání zazní k Božímu lidu, který bude ještě v „Babyloně“? Zj. 18, 1—5.

Přes to, že v církvích, které tvoří Babylon, panuje duchovní temnota a odklonění od Boha, žije v jejich společenství velká část Kristových opravdových a věrných následovníků. Zjevení 18 poukazuje k době, kdy církev následkem zavržení trojí vý-

strahy ze Zjevení 14, 6—12 plně dosáhne stavu, který je předpověděn druhým andělem, a Boží lid, jsoucí dosud v Babyloně, bude vyzván, aby se odloučil od celku Babylona.“ G. C., 390.

16. Co ukazuje, že spravedlnost bude plně rozvinuta v těch, kteří budou sežati a shromážděni Pánem žně? Která druhá žně plně dozrá při Kristově příchodu? Zjev. 14, 14—19.

Jako stejné deště přispívají k dozrání jak pšenici, tak i kukuřice, takže se rozdíl mezi nimi plně projeví, tak i stejné působení Ducha svatého přispěje k plné zralosti spravedlnosti na jedné straně i k zjevení bezbožnosti na straně druhé. Obojí jsou plně zralí v době, kdy jsou sežati srpy, jedni pro obilnici Boží a druhí pro oheň a lis hněvu Božího. Srpy jsou ostré, takže jejich řez bude čistý a nezanechá paběrky. „Žní je konec světa“, který je koncem doby zkoušky.

*

„Opravdu živý křesťan žije životem stálé modlitby. Stezka spravedlivého se zjasňuje a postupně se mění ve smavé ráno zalité jasnou Kristovou láskou. Život křesťana je životem pokroku! Jde kupředu s rostoucí silou a vědomím milosti; vykračuje stále jasnější cestou osvětlovanou nezměrnou cenou Kristovy oběti a prohrátou láskou Syna Božího. Ale na této cestě nesmí ve svém srdci sobecky skrývat toto světlo. Musí vlastním životem, prosvětleným Duchem Božím, ukazovat na cestu biblických pravd. Tím zároveň ukazuje na zdroj duchovní moci a slávy, který je člověku snadno dosažitelný u trůnu milosti, a umožňuje mu, aby, setká-li se s novými pokušeními, vyrovnával se s nimi vítězně a v plné odpovědnosti. Křesťana potkávají často nejneobvyklejší příhody, obklopují ho mnohá nebezpečí a často ho napadají ta nejzákladnější pokušení, ale celé toto rozběsněné okolí nedokáže zakalit výhled věřícího na ukazující ruku Spasitelovu k prameni síly a odvahy na nebesích u trůnu milosti. On je majákem, on je symbolem svobody a tichého přístavu, kde může unavený a klesající křesťan načerpat nových sil a nového světla.“

E. G. W.: „Trpěl za nás...“

*

MISIJNÍ STRÁŽ

3. ledna 1948. — Nezůstávejme bez pomoci!

„Je-li déšť Božího vlivu zdrojem síly, proč více nežizníme po daru Ducha sv.? Proč není předmětem našich hovorů, modliteb a kázání? — Pán je ochoten dát Ducha svatého těm, kteří mu slouží, mnohem více, než jsou rodiče ochotni dát dobré dary svým dětem. Každý pracovník by měl Boha prosit o denní křest Ducha sv. Křesťanští pracovníci by se měli shromažďovat ve skupinách, aby prosili o zvláštní pomoc a nebeskou moudrost k rozváznému plánování a jednání. Zvláště by měli Boha prosit o to, aby své vyvolené zástupce v misijních polích vybavil bohatou mocí Ducha sv. Přítomnost jeho při Božích pracovnících propůjčí kázání pravdy moc, jakou nemůže poskytnout všechna čest a nádhera světa dohromady.“ Wirken, 37.

10. ledna 1948. — Práce pro nejvyšší cíl.

Sta, ba tisíce těch, kteří slyšeli spasitelné poselství, stojí nečinně na trhu, zatím co by se mohli nějakým způsobem prakticky uplatnit ve službě. Kristus jím praví: „Proč tu stojíte celý den zahálející?“ a vyzývá je: „Jděte i vy na vinici a což by bylo spravedlivého, vezmete.“ Proč není více křesťanů poslušno této výzvy? Proto, že se vymlouvají na to, že nejsou v kazatelském úřadě. Nepochopili, že mimo práci tohoto úřadu je ještě ohromné dílo, které mohou a mají zastat právě tisíce posvěcených laických pracovníků. Bůh čekal již dlouho na to, až celou církev pronikne duch služby, kdy každý člen bude moci působit pro něho podle svých schopností. Kdyby se členové církve chopili svěřeného díla a pracovali v potřebných polích doma i v zahraničí a splnili tak příkaz evangelia, pak by byl celý svět záhy varován a Pán Ježíš by se mohl již brzo navrátit v moci a slávě na tuto zemi.

17. ledna 1948. — Záchranný vliv našich dopisů.

Před několika lety psala jedna z našich sester jednomu pánovi, který vlastnil již mnoho naší literatury, a pak již pravidelně

připojovala ke svým dalším zásilkám spisů i dopis. — Dnes je jejich příjemce opravdovým křesťanem a vedoucím sboru.

Jedna mladá dívka činila vážné pokusy, aby své matce, která bydlela v jiném městě, poukázala na cestu spásy. Zaslala jí mnoho spisů a traktátů, matka se však o nich v dopisech ani nezmiňovala. Poté si dívka řekla: Vždyť bych mohla mamince psát misijní dopisy, a snad by jim věnovala více pozornosti. A tak každý týden šel za maminkou dopis, který vždy obsahoval jednu misijní hodinu. — Dnes se matka již těší z pravdy; námahy dívky nezůstaly bez odměny.

24. ledna 1948. — Denní příležitosti.

Nebudou-li nyní mít členové církve Boží spojení s pramenem všeho duchovního vzrůstu, pak nebudou připraveni na čas žně. Nebudou-li pečovat o to, aby jejich lampy byly ozdobeny a hořící, nedostane se jim větší milosti v čas zvláštní potřeby. Jenom ti, jimž se stále dostává čerstvého přílivu milosti, budou mít sílu, úměrnou denním úkolům i schopnosti, aby této síly použili. Místo, aby vyhlíželi kamsi do budoucí doby, ve které by měli být připraveni nějakým zvláštním udělením duchovní síly a jakýmsi podivuhodným způsobem pro dílo získávání duší, oddávají se tito moudří denně Bohu, aby je mohl učinit nádobami, jež jsou mu pohotově k službě. Denně využívají všech příležitostí, jež se jim naskýtají, a denně svědčí pro Krista, a to jak ve skromném okruhu své působnosti doma, tak i na poli užitečné činnosti ve veřejnosti." Wirken, 35.

31. ledna 1948. — Šťastné rozhodnutí z mládí.

Kterýsi kazatel vysvětloval v jedné rodině, kde byli rodiče a dvě děti, biblická proroctví. Syna a dceru pravda cele zaujala a rozhodli se světit sobotu. Z počátku se otec snažil donutit syna, aby s ním v sobotu pracoval v hospodářství nebo na poli; dítě se však zdráhalo znesvěcovat den Páně. Oba mladí průkopníci pravdy museli prodělavat těžké doby, až jednoho dne zasáhl jejich děd, který synovi domluvil, aby dětem nechal po vůli. — Dnes se tito dva mladí lidé těší v pravdě již po mnoho let. Příležitostně jsem je navštívil, a byla to radost naslouchat jejich vyprávění. Jejich myšlenky směřují nadále k Ježíši a k jeho brzkému příchodu. Během mé návštěvy byli stále při mně, žádostivi slyšet vše, co se týkalo přítomné pravdy. — Zamilovali si ji v mládí a zůstali jí věrni pro celý svůj život.

7. února 1948. — Nepatrné nástroje mocnými nástroji.

Kitte byl jedním z největších vykladačů bible; zemřel již ve 49 letech a přesto zanechal mnoho vzácných knih. Jeho život se podobal románů. Narodil se v rodině opilce, kde panovala bída a hlad. Ve dvanácti letech utrpěl úraz a nadobro oněměl. Nalezl ho však prostinký křesťan a přivedl jej ke světlu života. A Kitte jako prostý laik nezůstal také bez užitku.

Nezdá se vám, že i Robert Eagle vykonal větší dílo nežli nasycení pěti tisíců, když získal mladého Spurgeona (Spördžena) pro Beránka Božího?

Žádný křesťan se nestane opravdovým získavatelem duší, nebude-li vyhledávat příležitosti k rozmlouvám o Kristu.

14. února 1948. — Činorodé křesťanství.

„Nečinnost a náboženství se nesnášejí a většina těžkostí v životě víry má svoji příčinu v neúčasti na Božím díle. Svaly zeslábnu, je-li tělo nečinné. Tak je i s křesťanským životem. Chcete-li být silní, musíte být činnými křesťany.“ Chr. S., 84.

„Celé nebe s zájmem hledí na církev, aby se přesvědčilo, co jednotlivý člen církve dělá pro dobro těch, kteří jsou také povoláni, aby vyšli z temnoty.“ R. a. H., 27. 2. 1894.

21. února 1948. — Láska, která propůjčuje moc.

Není vznešenějšího povolání nad zdokonalování v lásce, jež dovede milovat všechny lidi bez rozdílu a hranic, které hřích mezi nimi způsobil. Toto povolání dává přímo nepředstavitelnou nezávislost od ostatních životních úkolů. Je nejvyšší ctí muže i ženy, neboť opravdová božská láska nevyžaduje jenom hloubky citů, ale i moci nezdolné vůle: být vždy o krůček blíže ideálu, který nám dal svým životem i svou bezpříkladnou obětavostí a nezaujatostí — sám Kristus! Láska, která dovede zapomínat na sebe samu, je nejdražším ze všech darů nebes. Ta teprve nám dává pečeť synů a dcer Božích.

28. února 1948. — Dejme se vést!

Jako Filipa vedl anděl ke komorníkovi, tak vedou andělé i dnes kroky pracovníků, kteří dali Duchu svatému posvětit své smýšlení i svoji řeč, k těm, kteří touží po přijetí světla. — Bůh

mohl k němu poslat anděla, avšak neučinil tak, neboť si přeje, aby lidé sami působili pro své bližní.

Dnešní věřící mají stejnou povinnost jako první apoštolové, neboť jim jsou svěřeny tytéž pravdy. Boží dítky všech dob byly činnými misionáři, kteří své prostředky a své dary zasvětili moudré službě ke cti Páně. — — —

6. března 1948. — Být křesťany vyváženými po všech stránkách.

Nádherné poselství z 58. kapitoly proroka Izaiáše začíná těmito slovy: „Volej vším hrdlem, nezadržuj hlasu svého a oznam lidu mému převrácenost jeho a domu Jákobovu hříchy jeho.“ (V. 1.)

Tato kapitola vyzvedává dvě povinnosti, které byly zanedbány: sobotu a dobročinnost. Má-li církev splnit svoji povinnost ke světu, musí, — podle proroctví Písma i podle Svědectví — spojovat samozřejmé povinnosti křesťanství zároveň s poselstvím o sobotě.

Zásada měnit citění a slova v čin je oním ovocem, které si Pán přeje vidět při nás. Je to dobročinnost, přívětivost a účinná láska k chudým, malomyslným a zarmouceným, zkrátka ke všem, mezi kterými žijeme, neb nevíme nikdy, komu z nich je naší lásky právě nejvíce zapotřebí.“ Christian Service, 97.

13. března 1948. — Bůh potřebuje věrný lid.

Až dodnes používá své církve, aby na zemi rozhlásil své úmysly. Dnes jdou hlasatelé kříže od města k městu a ze země do země, aby připravili cestu příchodu Kristovu. Boží zákon bude vyvýšen jako směrnice života. Duch Všemohoucího působí na lidská srdce, a všichni, kteří se poddají jeho vlivu, stanou se svědky o Bohu a jeho pravdě. Do nesčetných míst vnáší posvěcení mužové a ženy světlo, jež lidem objasní cestu spásy v Kristu; a zatím co neustávají vydávat svěřené světlo, jako to učinili ti, kteří byli pokřtěni Duchem svatým ve dnech letnic, přijímají stále víc a více z jeho síly. Takovýmto způsobem má být celá země ozářena slávou Boží.

20. března 1948. — Každý z nás je odpověden.

Nejenom na zasvěceném kazateli spočívá povinnost vyjít a uskutečnit povinnost evangelia, ale i na každém, kdo přijal

Křista, spočívá povinnost působit pro blaho bližních. „Duch a nevěsta říkou: „Přijď,“ a kdo slyší, řci: „Přijď!“ (Zj. 22, 17.) Výzva k uposlechnutí tohoto pozvání platí pro celou církev. Každý, kdo slyšel pozvání, má dát zaznít poselství údolím i horami a říci jasně: „Přijď!“ Dopustili bychom se osudné chyby, kdybychom předpokládali, že práce na záchraně duší náleží jenom kazatelům. Prostý, oddaný věřící, kterému Pán vinice svědčil odpovědnost za duše, by měl být povzbuzován těmi, kteří od Pána obdrželi úkoly ještě odpovědnější. Vedoucí církve Boží si musí ujasnit, že Spasitelovo poslání platí pro všechny, kteří věří v jeho jméno. Bůh vyšle na svou vinici mnohé, kteří nebyli odděleni vkládáním rukou ke kázání slova.

27. března 1948. — Soustavné získávání duší.

Největší evangelista naší společnosti je zároveň i největším získavatelem duší. Je jím naše literatura. Vliv knih a časopisů je velmi významný, proto náleží k nejmodernějším a nejúčinnějším pomůckám práce. Jsou neúnavným prohlubovatelem poznání a mají nevtíravý způsob přednesu. Působí stále a nepozorovaně; mluví všestranně a mají proto nejširší vliv a stávají se tak nejúspěšnějšími získavateli duší.

V mnoha a mnoha městech není dosud žádný adventní sbor. Tam vykoná dobrou průpravnou práci náš tisk. Potřebujeme tisícům lidí, kteří myslí na minulé tragické události, postaví před oči budoucí svět a nebeskou odměnu. Nikdy nebyl vhodnější okamžik pro upozornění na pramen a cíl života. Je mnoho prostředků, které nám jsou nápomocny při získávání duší, a zajisté i sami chcete varovat své sousedy a bližní. Dávejte jim proto nebo zasílejte pravidelně naše spisy, které jim budou hlásat přítomné spasné poselství!

ZPRÁVY Z MISIJNÍCH POLÍ

3. ledna 1948.

V zemi Husově a Jeronymově.

Drazí členové sobotní školy!

Když nám oddělení sobotní školy při Generální konferenci oznámilo, že přebytek třinácté soboty (27. března 1948) byly určeny pro jižní Evropu, výbor naší divise ihned zvolil Československo, aby se mu dostalo této podpory. Nebylo těžké takto rozhodnout, neboť dvě odvětví díla v této zemi vyžadovala zvláštní pozornost: Je nutno vybudovat školu pro vzdělání pracovníků a pak malé nakladatelství, které je nyní směstnáno do čtyř malých místností, kde bylo přímo zázračně zachráněno před úplným zničením po dobu války, nemůže nadále dobře pokračovat ve své práci bez dalších opatření, která by usnadnila jeho činnost.

Během nadcházejících týdnů budete seznámeni s mnoha přítomnými i minulými okolnostmi díla v Československu, které tvoří pozadí těmto dvěma významným nezbytnostem. Není pochyby o tom, že by mohla být napsána celá kniha o pokroku adventního díla v zemi Husově a Jeronymově od roku 1890, kdy první sítě pravdy našlo cestu i do této země.

Československo (tehdy země koruny české) bylo vždy přístupno novému světlu již od prvních dnů evropské historie. Když se námořní cesty na západě od Byzance branami Herkulana do severních zemí dostaly pod nadvládu Saracénů nebo když byly jimy nadobro přerušeny, staly se Čechy se svými nejbližšími sousedy spojkou pozemních cest, jimiž pronikaly ideje i obchod z klasického jihu na germánský sever anebo naopak. Okna této země byla otevřena na východ i na západ, na sever i na jih, a proto se v ní setkávaly různé ideje. Zde našla první oporu reformace. A dnes, kdy dosud je Československo pojátkem mezi Východem a Západem může a musí hrát životně důležitou roli v hlásání našeho poselství po celém východním okraji Evropy.

Pokládáme to za Boží vedení, že jsme mohli najít a zajistit nádherný kus země na okraji hlavního města Prahy. Toto místo vyhovuje všem požadavkům úřadů a zajišťuje nám bezpečné místo pro budoucí rozvoj.

Pozemky ty budou vhodné i pro naše malé nakladatelství. Československo musí mít vyhovující a přiměřené prostředky, aby mohla být tištěna literatura, která by uspokojila požadavky pole. Hospodářské poměry jsou nyní tak vážné, že musíme vytvořit vlastní sklad papíru. Naše nynější místnosti nakladatelství slouží jen za kancelář a skladiště a tisk se zadává světským tiskárnám. Avšak nyní je i zde nedostatek papíru, z papíren není možno získat papír na tisk náboženské literatury. Proto máme v plánu postavit skladiště pro zásobu vlastního papíru a případně i tiskárnu, kde bychom si knihy tiskli sami. To bude jediná cesta, jak nám bude možno získat dostatek literatury o pravdě v zemi tak hospodářsky organizované, jako je Československo. Proto nyní pohlížíme zde vstříc zřízení vzdělávacího ústavu a nakladatelství. Předpokládáme, že tyto dvě instituce v oblastech tak rozdílných nářečí, jako tomu je v Československu, budou se vzájemně dobře doplňovat.

Bůh nám dal pozemky i úřední povolení. Zdaž se i my radostně nepřipojíme a nepřispějeme na potřebný peníz? Velké a slibné pole bez školy a bez nakladatelství!? Jsem šťasten, že jsem členem této světové sobotní školy a že mohu 27. března 1948 přispět, aby tento veliký nedostatek mohl být zdolán a aby se porážka změnila ve vítězství.

W. R. Beach, předseda jihoevropské divise.

10. ledna 1948.

Setba na území Československa.

F. Charpiot, tajemník nakladatelského oddělení jihoevropské divise.

V zemi Husově — jako v mnoha jiných zemích — stalo se tištěné slovo mocným činitelem, jehož Bůh používá jednak jako základního klínu, který získává přístup poselství, jednak i k postavení díla na pevný základ.

Když trojandělské poselství zasáhlo Československo před více než 50 lety, byla země pod nadvládou Habsburků. Katolická církev byla tehdy všemocná. Bylo jen málo svobody pro otevřené kázání slova Božího.

Pán však podporoval dílo prvních průkopníků. — Před více lety byl dvěma kolportéry vzburzen zájem o pravdu v jedné vesnici na Slovensku. Když se o tom dozvěděli nepřátelé pravdy, shromáždili zástup, který kolportéry napadl, krutě je zbil a vhodil je do blízké řeky. Jen milosti Boží lze děkovat, že unikli smrti. Domy přátel pravdy byly zapáleny a úřady byly nuceny vyslat dokonce vojsko, aby obnovilo pořádek. Bůh se zastal svých služebníků. A o několik měsíců později zničil oheň velkou část vesnice a jeden ze strůjců tehdejšího nepokoje, který navrhoval, aby kolportérům byly useknuty nohy i ruce, spadl se stromu a zlomil si obě ruce i obě nohy. Přes všechno pronásledování obstála v tomto místě skupina věrných věřících.

V jiném místě policie uvěznila kolportéry, odňala jim knihy a vypověděla je z oné oblasti. Kolportéři museli odejít. Avšak starosta dostal do rukou zabavené knihy a poznal, že jsou velmi dobré, a rozšířil je mezi obyvatelstvem. A výsledek? V onom místě povstal sbor o 32 členech.

Vzrůst Božího díla v Československu je z veliké části historií statečné armády mužů a žen, kteří šli s našimi spisy od dveří ke dveřím. Avšak v přítomné době (březen 1947) jsou okolnosti takové, že ještě nebylo možno podchytit a organizovat pravidelnou kolportérskou práci, a proto se členové církve, zejména pak mládež pilně podílí na rozšiřování tištěného slova. Avšak dílo se musí ještě mnohem více rozvinout. Všude jsou žíznící duše, které vztahují ruce po poselství. Obětiny poslední soboty tohoto čtvrtletí pomohou vybudovat nakladatelství i školu — dvě instituce, které hrají závažnou úlohu při dokončení díla v této slibné zemi. Modleme se proto vřele za Československo a radostně věnujme něco pro potřeby díla v této zemi!

17. ledna 1948.

Kolébka reformace.

J. Doubravský.

Československo je krásná země a je nazýváno srdcem Evropy. V nynější době má více než 12 milionů obyvatel. Podle náboženství je 75% katolíků a ostatní obyvatelé jsou buď jiné víry nebo bez vyznání.

Ve středověku se toto území stalo kolébkou reformace. Narodil se zde (pravděpodobně) roku 1369 Mistr Jan Hus, který

pro kázání slova Božího postaven roku 1415 před církevní synodou v Kostnici a odsouzen k smrti upálením. Na svoji obhajobu pronesl Hus tato slova: „Bůh mi je svědkem, že předním smyslem mého kázání, jednání i psaní bylo to, abych lidí vyvedl z hříchu, a pro tu pravdu evangelia, o které jsem psal, učil i kázal ze zákona Božího, chci dnes ochotně zemřítí“. Bezprostředně po rozsudku byl (6. července 1415) upálen a jeho popel byl hozen do Rýna.

Druhým reformátorem byl v 17. století Jan Amos Komenský, biskup Českých a Moravských bratří. Tento veliký muž sepsal mnoho knih na základě bible, a pro Krista a jeho učení musel opustit svoji vlast. Velkou část svého života působil v cizině a byl nakonec pochován v Naardenu.

V minulosti působili na území Československa i Valdenští, a dodnes jsou zde jako němi svědkové zachovány jejich hroby, zvané hroby Valdenských. Vedoucím Jednoty bratrské byl také hrabě Zinzendorf. Dějiny nám dokazují, že Čeští a Moravští bratři poslali své misionáře mezi pohany, aby i oni poznali Kristovo evangelium. Reformace zachránila český národ.

Adventní poselství proniklo na území nynějšího Československa v roce 1890. Plným právem můžeme říci, že adventní poselství je pokračováním reformace.

Za rakouské vlády pokračovalo adventní poselství velmi pomalu kupředu pro různé překážky. Když se však roku 1918 stalo Československo samostatným státem, byla vyhlášena i náboženská svoboda. Byly založeny i nové sbory, kolportéři pilně rozšiřovali literaturu, na naší škole nabylo vzdělání několik kazatelů, kteří byla vysláni na vinici Boží. Roku 1919 byla již zřízena Československá unie a byla rozdělena na tři pole: české, moravskoslezské a slovenské. Prvním unijním předsedou byl br. Frauchiger, kazatel ze Švýcarska.

Poté bylo dílo zadrženo okupací, která trvala od roku 1939 až do roku 1945. — Pak znovu nadešla nová svoboda, a bratři i sestry se s novým nadšením chopili práce a přivádějí nové duše ke Kristu. Byla též zřízena nová ozdravovna pro mládež, která se po dobu školních prázdnin starala o 130 dětí. Též byl založen letní tábor pro mládež od 16 let výše, a Pán i této akci bohatě požehnal. Protože máme nedostatek kazatelů, založili jsme misijní školu, která má celkem 44 žáků ve dvou třídách.

Poněvadž dosud nemáme vlastní školu, vyučujeme žáky v předsíni pražské modlitebny a ubytovali jsme je ve dvou

místnostech v podkroví. Pro pokrok tohoto díla potřebujeme nutně školu a pak také nakladatelství.

V roce 1946 jsme získali 394 duší a věříme, že v roce 1947 bude jich mnohem více. Všude máme dobrý zájem a naši členové se stávají dobrými a horlivými laickými kazateli. Máme již 3 vlastní lékaře, kteří jsou ochotni nám pomoci v zdravotní práci a ve výchově ošetřovatelek. Velmi postrádáme nemocnice nebo i sanatoria.

Modlete se za dílo v Československu, aby Pán vyslal pracovníky na svoji zeň, aby i zde byl lid připraven na příchod Páně a aby bylo získáno ještě mnoho duší pro něho!

24. ledna 1948.

Pokračování reformace.

O. Wagenknecht.

Čechové, malý středoevropský národ, stáli v předních řadách obhajovatelů náboženské svobody. Byli téměř zcela zničeni náboženskými válkami 17. století a v jejich zemi se projevila moc protireformace zvláště silně. Pouze jedna pětina obyvatelstva přežila třicetiletou válku. Mnozí zůstali věrni své víře přes všechna pronásledování. Veliký počet nejlepších obyvatel země musil opustit svou otčinu. Tito exulanti se sdružovali ve skupiny, z nichž nejznámější jsou Čeští a Moravští bratři, kteří vysílali misionáře i do Indie a Ameriky. V době, kdy ostatní evropské národy byly zaneprázdněny boji o politickou moc a dobýváním jiných zemí, vysílali k nim bratři posly Kristova evangelia a přinášeli tak požehnání Páně jiným národům, zatím co jejich vlastní země úpěla v otroctví temna a pověry.

Bůh je však spravedlivý. Nezapomíná na své věrné dítky, a dnes je uprostřed českého lidu poselství: „Vzpomínejte na vůdce své, kteříž vám mluvili slovo Boží, a spaťrujíce, jaký byl cíl jejich obcování, následujte jejich víru!“ (Žid, 13, 7. 8.) A k těmto slovům lze připojit: „Dítky, synové a dcery, vaši otcové mi věrně sloužili; nyní však nadešel čas, kdy jste svobodni. Nezapomeňte na víru svých otců! Milujte bibli jako oni před staletími!“

Adventisté sedmého dne mají dnes onu velkou přednost, že mohou hlásat poslední mocné poselství Boží této zemi, aby se mohla naplnit Boží zaslíbení a splnit naděje otců víry.

Náboženské zápasy, které trvaly po celá staletí, přispěly k tomu, že se naše obyvatelstvo stalo kritickým, avšak nikoli protináboženským. Potřebujeme proto, mimo vše nezbytné, čím nám musí přispět sám náš Pán — jen další řádně vzdělané kazatele. Zatím je připravena cesta k různým společenským třídám věrnou laickou prací. Jsou mezi námi mnozí, kteří se snaží svědomitě pracovat pro Pána.

Draží bratři a sestry, žádáme-li vás nyní o příspěví, činíme tak s vědomím, že před staletími vycházeli synové naší země, aby kázali evangelium jiným národům. Přispějete-li s ochotným srdcem ve třinácté sobotě, splatíte tak svůj dluh za to, co učinili naši předkové před třemi sty lety. — Před dvěma sty lety se odebrala skupina Moravských bratří do Indie. Bylo jim umožněno, aby kázali evangelium otrokům. Kázání evangelia jim bylo dovoleno jen pod jednou podmínkou — že se sami stanou otroky! Vbrzku může nadejít doba, kdy naše země bude opět vysílat své syny se světlem evangelia jako vyslance Kristovy k jiným národům!

31. ledna 1948.

Zákaz činnosti na Slovensku.

J. Lichý:

Slovensko je čarokrásná a pohádková země. Má vysoké horstvo Tatry, které svými vrcholy sahají až do oblak. Na nich leží věčný sníh, horské potoky omývají skaliska těsných průsmyků, které jsou sídlem různé zvěře, jelenů, srn, kamzíků, lišek i sokolů a orlů. Jezera, ležící ve výši až 2.000 metrů, jsou zásobárnou zdravé vody pro různé druhy ryb, kterými jsou oživena. Odtud také přichází voda do nedozírných rovin, aby napájela jejich bohatá pole v letním suchu. Jedlové a smrkové vrchy se střídají s listnatými háji a jsou přeplněny přírodními léčivými prameny a lázněmi, které se staly světoznámými svým elixírem, který vyhledávají lidé od dalekého horkého východu až po nejkrajnější západ. — Nejkrásnější však při tom je, že do této ideální krajiny zavítalo Boží léčivé adventní poselství, které nás vzkřísilo a oživilo a spojilo v jednu Boží rodinu. Toto dílo začalo jako malé hořčičné zrnko, ale jeho vzrůst můžete pozorovat od modravého Dunaje a hlavního města Bratislavy po celém území, neboť jeho jednotlivá místa kotví v malých

malebných dědinkách a městech až na nejuvzdálenější cíp východní hranice.

Ve válce nás najednou stihla neutěšená Jobova zvěst. Zákaz jakékoliv činnosti naší společnosti. Aktivní i pasivní účast na bohoslužbách a jiných náboženských úkonech nebo jakékoliv napomáhání naší církvi mělo být trestáno policejně, peněžitě i vězením. Záhy nato byl zabaven všechn církevní majetek a rovněž zabaveny bible a zpěvníky. Veřejnost byla uvědoměna novinovými zprávami. Pod tučným záhlavím stálo, podobně jako na všech vyhláškách toto: „Konec adventistů na Slovensku.“ Tím započalo stíhání a pronásledování; tajná policie, četnictvo a jiné formace byly u nás častými hosty. Navštěvovali nás v každý čas, ráno, večer i v noci. Prohlídkám nebylo téměř konce. Když nám nastaly nejtěžší doby, silný Bůh se k nám přiznal, chránil nás a střežil svou mocnou rukou. Nejednou se stalo, že jsme byli přistiženi při společných pobožnostech. Na příklad v jednom mlýně byli naši lidé shromážděni v sobotní škole; zatím co se kochali a těšili zkoumáním slova Božího, utíkala sousedka pro četníky. Nelenili, vzápětí přišli a obsadili celý dům. Domácí lidé zůstali v jizbě a ostatní se schovali v komoře. Četníci prohledali všechno, ale jejich oči byly drženy jako kdysi v Sodomě, takže ani nenašli dveře vedoucí do komory. Je pravda, že jsme bývali po takovýchto prohlídkách voláni k soudu, kde nám byla předečtena pokuta až i 1.000 korun na osobu. Jednou zavřeli i pisatele těchto řádků a měli úmysl poslat jej do nejhoršího vězení v zemi. Slíbili mu, že může být propuštěn jen pod jednou podmínkou, a to, když jim hodnověrně dokáže, že v den, který mu dodatečně oznámí, byl doma. Bůh vedl jeho život tak, že se přišlo na to, že právě v onu dobu byl vyslýchán na policii, kde s ním byl sepsán i protokol. Toto byl dostatečný důkaz k tomu, aby byl uznán za nevinného. „Ten však, kterému sloužíte, je jistě moudrý a silný Bůh, když vám takto pomáhá.“ A propuštěný mohl nadále vést správu církve.

Po oné době zkoušek, kdy se celou délkou i šířkou krajiny přehnala válka, přišla nám i kýžená a dlouho očekávaná svoboda. Nyní jsme naplněni novým zápallem duchovní horlivosti a nadšení, abychom Boží dílo v této zemi dokončili. Po zničení měst, dědin a domovů jsme nuceni se shromažďovat v létě pod širým nebem, neboť místnosti a modlitebny nemáme anebo nevyhovující. Naše ústředí je soustředěno v jedné místnosti,

Kde je kancelář pro předsedu pole, pokladníka i tajemníka. Tam též spí naši hosté, tam bývají i biblické hodiny pro přátele; zároveň je to zasedací síň pro různé výbory a pro shromáždění kazatelů. A nakonec je tato místnost i součástí bytu předsedy a jeho rodiny. Boží dílo má v naší zemi pěkné a nadějně vyhlídky do budoucna. Na celém Slovensku máme 30 sborů a 850 členů; každého roku získáváme usilovnou prací více než 100 duší. Co nás nejvíce tíží, je nedostatek místností a vlastních domů a modliteben. Dále potřebujeme, aby nám naše škola dala nový dorost pro práci. Dále je třeba i nakladatelství, kde by mohly být tištěny a vydávány spisy s dobrým náboženským obsahem, které by se rozšířily po celé vlasti. Milí bratři a sestry, nezapomeňte, prosíme vás jako Makedonští, pamatujte na Československo a už nyní dejte stranou dárek pro 13. sobotu, abychom mohli splnit od Boha nám svěřenou úlohu a mohli tak s vaší pomocí toto dílo slavně dokončit. Děkujeme milému Bohu i vám za laskavou ochotu!

7. února 1948.

Nakladatelství a sbory zavřeny.

J. Popelka.

„Církev konce se dostane do velkých útoků a těžkostí. Ti, kteří zachovávají příkázání Boží a víru Ježíšovu, pocítí hněv draka a jeho zástupů. Satan pokládá lidi tohoto světa za své poddané. Zde je však malý zástup těch, kteří odporují jeho nadvládě. Kdyby je mohl ze země vyhladit, bylo by jeho vítězství dokonalejší. Tak, jak kdysi působil na pohanské národy, aby zničily Izraele, tak popudí v blízké budoucnosti i bezbožné moci země, aby zničily Boží lid. Od každého se bude požadovati, aby byl poslušen lidských výnosů a aby přestupoval zákon Boží. Všichni, kteří se rozhodli zůstat věrni Bohu a své povinnosti, budou potom pohnáni k odpovědnosti od svých rodičů, bratří, příbuzných a přátel.“ (Luk. 21, 16. Test. V, 472.)

Tak popisuje duch prorocství úkazy, které jsme prožili, když byly v letech 1939—1945, zavřeny naše sbory a zejména sídlo ústředí našeho sdružení a nakladatelství v Brně.

Nakladatelská činnost a kolportáž zaznamenaly v naší Unii po první světové válce velký vzestup. Měli jsme přes 60 státních kolportérů, kteří dosáhli během jednoho roku obrát přes

40.000 dolarů. Jejich přičiněním byly ve všech částech unie nalezeny duše, které se zajímaly o pravdu a které byly uvedeny do spojení s církví. Dobře na 40 nových místech povstaly sbory z misijní práce se spisy o přítomné pravdě a několik set duší proniklo z klamu k pravdě a ze tmy do světla. A právě tato práce našich „nositelů pochodní“, jak jsou kolportéři na několika místech nazýváni, nelíbila se nepříteli světla, a proto vyhledával příležitost, aby je mohl zničit. Satan využil politické události roku 1939, aby zničil nejen je, ale aby uzavřel i pramen, odkud světlo přicházelo, naše nakladatelství v Brně, a s ním ovšem i sbory. A tak se i zde stalo to, co duch proctví popisuje v poslední části shora zmíněného odstavce.

Když byly naše země obsazeny, probudila se v lidech touha po něčem, co by mělo trvalejší cenu než věci pozemské, a mnoho lidí se začalo ptát po bibli. Kolportéři dobře využili této příležitosti a všude pilně pracovali. Skutečně bylo možno pozorovat, že nastal hlad po „slově, jež tělem učiněno jest.“ Nakladatelství vydalo ještě číslo „Hlasatele pravdy“ v české řeči, které bylo v necelých 14 dnech vyprodáno. Lidé si je na ulici od kolportérů kupovali po 2 i 3 výtiscích, takže jsme ještě stihli vydat druhé vydání. Obsah čísla byl velmi časový. Byly v něm články „Dějiny se opakují“, „Proroctví Danielovo se splňuje“, „Proč Svaz národů nemůže uskutečnit mír?“ „Tajemství jistoty“ a „Naše úloha v této době.“

Netrvalo dlouho a úřady, které podezíraly tuto činnost, zatkly nejdříve kolportéry a pak mne jako vedoucího kolportáže. Nakonec bylo zavřeno nakladatelství, sbor a kancelář, jejíž stroje, hotovost i konta byly zabaveny. Pod pohružkou vězení a zastřelení bylo zakázáno rozšířování spisů i kázání slova. Tato opatření postihlo nejprve sbory brněnské, později, v roce 1940, když několik bratří se snažilo věrně stát v příkázáních Božích a zejména když nechtěli znesvěcovat den Páně, bylo shromáždění zakázáno i jiným sborům, zejména ve Slezsku.

Dva mladí bratři, každý z jiného sboru, přišli o život v koncentračním táboře. Zůstali věrní až do smrti a věříme, že je při prvním vzkříšení opět spatříme. Kéž by nám byl jejich postoj příkladem, až v budoucnosti dolehnou zkoušky na lid Boží. Jako opravdoví svědkové pravdy nemůžeme a nesmíme se vymlouvat na okolnosti, přizpůsobovat se vůli světa a vzdát se Božích příkázání. Pro chvíle takových nebezpečných zkoušek zaslíbil nám Pán svoji pomoc.

I nám se stalo podle slov: „Byť Hospodina s námi nebylo, edyž lidé povstali proti nám: „Tehdáž by nás byli za živa sehltili v rozpálení hněvu svého proti nám. Tehdáž by byly na nás přikvačily vody, proud by byl zachvátil duši naši. Tehdáž by byly zachvátily naši duši vody vzduť. Požehnaný Hospodin, kterýž nás nevydal v loupež zubům jejich. Duše naše jako ptáče unikla z osidla ptáčníků; osidlo se ztrhalo, i vynikli jsme. Pomoc naše je ve jménu Hospodinovu, kterýž učinil nebe i zemi.“ (Žalm 124.)

Nadešla nám opět svoboda pro hlásání Boží pravdy a chceme znovu vystavět pobožené zdi Jerusalema. Prosíme proto naše bratry a sestry v celém světě, aby naší práce zde ve staré zemi reformace Husovy a Jeronymovy vzpomněli ve svých modlitbách před trůnem milosti a také svou obětí k vybudování Božího díla.

14. února 1948.

Potřebujeme školu.

T. J. Zigmund.

Potřeba misijní školy pro výchovu kazatelského dorostu v naší milé vlasti doléhá na nás jako jedna z nejakutnějších potřeb Božího díla vůbec. Zem Husova, Komenského, Chelčického a mnoha jiných reformátorů světového jména potřebuje světlo Pravdy a života; potřebuje nutně světlonoše adventního varovného poselství. Volání doléhá se všech stran; makedonské prosbě: „Přijď a pomoz nám!“ však nemůžeme vyhovět, neboť nemáme žádoucí počet pracovníků, nemáme je proto, že nemáme vlastní školu. Po zrušení staré školy v roce 1936 pomýšleli jsme v roce 1938 na otevření školy nové, což se však pro válečné události v letech 1938—1945 nemohlo uskutečnit. Během velké světové vichřice, která se přehnala i naší republikou a i u nás zanechala své smutné následky, prořídly řady našich kazatelů ještě více.

Nyní je po válce, a proto se věc zřízení vlastní školy stává čím dál tím aktuálnější. S Boží pomocí otevřeli jsme v podzimu roku 1946 první ročník naší školy se 20 žáky. Zatím co píšeme tyto řádky, máme už jeden semestr usilovné práce za sebou a výsledek tohoto našeho školského snažení je nad očekávání dobrý.

Naše školní stanovy spolu s vyučovací látkou jsou schváleny ministerstvem školství a osvěty — škola je schválena jako vyšší střední a má svůj kvalifikovaný sbor učitelů. Schází nám však školní budova, třídy na vyučování a ubikace pro žáky. Dosud slouží za učebnu nouzově přizpůsobená šatna naší modlitebny, jinak používaná za předsíň naší sborové místnosti. Její rozměry jsou tak omezené, že se v ní umístí sotva 20 žáků s jedním učitelem. Státní komise jenom stěží povolila vyučování v této nevyhovující a prostorově malé místnosti.

Žákovské ubikace jsou co do rozměrů ještě bídňější. Jsou to dvě místnosti 4×7 m, a v každé jsou postele pro 10 žáků, jak se tam dají smésnat stoly a jiné potřebné pomůcky žáků, necháváme uvážít vám, milí bratři a sestry v Pánu.

Naši žáci nemají vůbec místnost, kde by se mohli učit ve volných chvílích, nemají čítárnu ani podobné potřebné místnosti, které mají žáci na ostatních našich školách. Zrovna tak stojí za zmínku, že i „ředitelna“ školy, která je velká 2×2 m, nemůže být v zimě vytápěna, neboť nemá komín, a paprsek slunka do ní též celý rok nevnikne. Po celý den je odkázána na umělé světlo. Malý psací stůl a úzký regál na knihy tvoří celé její zařízení. Když zavítá na návštěvu pan státní inspektor, žel, nemůžeme mu ani nabídnout místo.

Máme demokratickou ústavu, znamenité státníky a zastánce občanských svobod i svobody svědomí; dali jsme světu největšího pedagoga — učitele národů — J. A. Komenského. Máme také všechny předpoklady pro utěšený rozmach díla v naší milované vlasti. Scházejí nám jenom prostředky na postavení kulturně-výchovných stánků, aby poselství Pravdy proniklo do všech koutů republiky a přineslo kýžený užitek pro nebeské království.

Makedonské volání k nám doléhá se všech stran, avšak nemůžeme mu ještě vyhovět pro nedostatek pracovníků. Máme mnoho mladých mužů, způsobilých pro misijní školu, avšak nemůžeme je přijmout, neboť nemáme ani vlastní školní budovu.

Proto se obracíme k vám, milovaní bratři a sestry v Kristu, a prosíme vás o pomocnou ruku k výstavbě školního díla u nás a děkujeme vám za porozumění pro naše naléhavé potřeby.

21. února 1948.

Naše činnost v Baňské Bystrici za války i po válce.

J. Gajan.

V době války byla naše činnost zakázána; tím byla naše práce omezena a mařena. Přesto jsme z milosti Boží pracovali jak soukromě, tak i veřejně. Shromažďovali jsme se jen ve skupinách, většinou pozdě večer, ba někdy i v přírodě. Udržovali jsme nadále i tichou misijní činnost a ani na dobročinnou práci „Tabity“ jsme nezapomínali. Často měly naše slavnosti v přírodě bohatý program a dokonce jsme měli i bufet. Při slavnostech „Tabity“ se sešlo mnoho krásných věcí a získali jsme i několikatisícový výtěžek. Měli jsme mnoho přátel, někteří hosté byli zcela cizí; bývalo nás někdy i více než tři sta. Naše mládež cvičila neochvějně zpěv, hudbu, rozhovory a recitace.

Svaté křty jsme mívali až pozdě večer nebo za měsíčních nocí, což dodávalo tomuto posvátnému obřadu vážný důraz. Několikrát jsme byli také přistiženi četníky, kteří si nás zapsali. Vzápětí nato jsme byli předvoláni k soudu. Soudce nejvíc točil na místního kazatele jako organizátora celého hnutí. Stalo se tak několikrát, musel zaplatit i peněžitou pokutu a konečně mu bylo pohroženo, že bude-li přistižen při podobném hromáždění, půjde do Ilavy (tam je věznice). Když již bylo nejhůře, vypuklo slovenské národní povstání a od té doby jsme se mohli svobodně shromažďovat. Byli jsme však zase ohroženi a životě a válečné nebezpečí číhalo se všech stran. Denně jsme byli bombardováni německými letadly a po nich zase přelétala letadla spojenců. A když se přiblížila válečná vřava až k nám a ohrožovala životy všech, Pán nám pomáhal i tehdy a ochránil nás. Z celého sboru jen jedna sestra padla za oběť střelám, byvši usmrcena na dvoře svého domu. Pán nám však pomohl, takže jsme mohli tuto sestru pochovat, přestože fronta byla ještě u nás. Když jsme jí šli na pohřeb, dopadaly blízko nás střely velkých kalibrů. Ale i tu jsme prožili plně slova žalostova: „Padne jich po boku tvém tisíc a deset tisíc po pravici své, ale k tobě se to nepřiblíží.“ (Žalm. 91, 7.) Nikdy nechceme zapomenout na tyto zkušenosti, ve kterých jsme poznali nezemřelou moc Páně a jeho ochranu.

Sotva jsme se vzpamatovali z války, chopili jsme se s novou

chutí práce. Odhodlání bylo mnoho, postrádali jsme však místnosti pro shromáždění. Bylo nám poskytnuto přístřeší v Národním domě, avšak jen na krátký čas. Naši největší touhou bylo, abychom měli svoji vlastní modlitebnu, kde bychom se mohli nerušeně shromažďovat a vyvíjet všechnu činnost tak, jak toho vyžaduje doba a naše poselství pro tento hříchem zkažený svět. Mnohé ještě musíme vykonat, než přijde Pán! V našem městě i okolí je mnoho duší, které touží po spasení; i tu pocíujeme onu nesnáž, že všechny nemáme kam uvést, aby mohly poslouchat slova věčné pravdy. Kéž by nám Pán i v této věci pomohl a pomohl nám získat ještě mnoho duší pro věčnost!

28. února 1948.

Pronásledování rozšířilo sbor. Chválit budu Hospodina.

J. Marcolla.

„Pojďte, vizte skutky Hospodinovy, jakých pustin nadělal na zemi.“ (Žalm 46, 9.) Bible nám praví, že děje, jakých jsme svědky a z jakých máme radost nejen my, ale i všichni milující spravedlnost, jsou dílem Božím. „Pustiny nadělal na zemi,“ tak se dobře hodí i pro zkušenosti, které jsme učinili v Brně příchodem války a ztrátou své svobody. Pusto bylo také v naší modlitebně. Nikoliv však pro nedostatek modlitebníků, nýbrž pro zákaz, který nás stihl v květnu 1939 po obsazení Čech a Moravy. Nebylo v ní slyšet chvalozpěvu po celých pět let. Pro mnohého člověka přišla zkouška víry. Někteří bratři a sestry se zachvěli, ale nepadli. Nepadli, protože dosud trvá pevný základ, na němž je vzdělána církev a na kterém i oni zbudovali svou duchovní stavbu. Uvědomili jsme si, že pustiny konec konců dělá svatý spravedlivý Bůh a že i ta pustá modlitebna mocně mluví, i když v ní nikdo nekáže. Učili jsme se ze zašlých zkušeností muže Božího, který napsal: „K dobrému jest mi to, že jsem pobyl v trápení.“

Když se bratři vzpomínali z nepříjemného překvapení, které jim způsobil zákaz našich pobožností i naší činnosti, ochotně nabídli ke shromáždění své příbytky, takže se najednou utvořilo pět sborů v různých čtvrtích města, které čítá 300.000 obyvatel. Rodina byla kolébkou křesťanské církve, tam byly postaveny první oltáře. Rodina také udržuje náboženství. Stala

e sborem, církví Boží, jako kdysi, když Pavel pozdravoval bor, který byl v domě Priscilly a Akvily. — Pisateli tím přišlo práce, zejména v den sobotní.

Čím déle tento stav trval, tím více jsme pociťovali vážnost lov Pána Ježíše: „Jděte tedy, získávejte všechny národy za učedníky, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha sv.“ Věděli sme, že nás dosud nikdo nezprostil tohoto příkazu. Proto jsme orzy přešli k útočné práci. Nové duše byly zvány. Moc slova božího byla větší než nádherné, zlatem a obrazy vyzdobené chrámy. Přátelé pravdy si zvykli na prosté rodinné bohoslužby a zamilovali si je. Pán nám bohatě požehnal, takže jsme za lobu zákazu pokřtili 60 duší. Dobrý Bůh nás dobře vedl.

6. března 1948.

Modlitebna na úpatí nejvyšší hory.

J. Cepl.

Československo je stát bohatý na přírodní krásy. Úrodné nížiny a krásná údolí pečlivě obdělávaná jako pole a zahrady střídají se s vysočinami a horami, pokrytými šumícími lesy, nad něž vyčnívají pouze nejvyšší holé hřebeny horských velikánů. Z nich nejvyšší jsou Tatry na Slovensku. Tam je i nejvyšší československá hora Gerlachovka, nyní Štít legionářů, vysoká 2663 m, s propastmi věčného ledu a sněhu.

Na jejím úpatí je úhledná starobylá obec Gerlachov. V temné noci vidíte ji ze vzdálenosti několika desítek kilometrů zářit, jako perlu, hojně osvětlenou elektrickým světlem. Jste-li unaveni, zatoužíte napít se chutné, osvěžující vody z jejího voduvodu, jakou nikde jinde na světě nenajdete. Její chuť vám připomíná množství nejružnějších léčebných pramenů, vyskytujících se ve velikém počtu v nedalekém okolí a hojně vyhledávaných nemocnými i zdravými celého světa, právě tak, jako i podzemní labyrinty jeskyň, skrývajících úchvatné krásy barevných krápníků, podzemních jezer a řek.

Nejsou to však tyto přírodní krásy, ta zář gerlachovské perly a chutná voda, jež nás vábí. Září zde jasnější světlo a pramení zde čistší voda, voda živá a světlo věrných svědků, obětavých bratří a sester, kteří se stali v mnohém příkladem mnohým.

Vytrpěli dříve mnohá a těžká pronásledování, nebyla však zadarmo. V městě asi půl hodiny vzdáleném vyrostl na př. pěkný sbor a v blízkém i dalším okolí několik jiných.

Těžkosti pak nadobro ustaly když s. Majerikové došel osobní dopis pana presidenta T. G. Masaryka, zdůrazňující náboženskou svobodu a potvrzující právo každého občana voliti si jakékoliv náboženství a míti ve svém domě bohoslužby.

Na úpatí Gerlachovky však sbor rostl nejvíce. V malých horských chaloupkách nebylo místnosti, do níž by se všichni byli vešli. Roku 1938 bylo rozhodnuto postavit modlitebnu, byl koupen pozemek i stavební materiál. Přišla však válka a s ní změna vlády; stavba byla zakázána a stavební materiál odňat. Věřící byli pro svoji víru stíháni, pokutováni a pronásledováni. Roku 1945 válka skončila a přišla opět stará ústřední vláda a s ní náboženská svoboda. Kde se však shromažďovat? Válka ochudila zemi i obyvatelstvo, a naše misie neměla prostředků k vybudování modlitebny. Bratři a sestry ze sboru v Gerlachově se však vzchopili, vlastními prostředky nakoupili materiál a za vedení kazatele br. Štrby postavili pěknou modlitebnu. Mladí, staří, zámožnější i chudí, všichni pracovali, vozili písek, cihly, kámen, dělali maltu, tesali trámy atd. — krátce, vše si udělali sami. Pán jejich dílu požehnal a nyní se radují z modlitebny dvojnásob, neboť je jejich a sami si ji postavili.

13. března 1948.

Věren až do smrti.

A. Pražan.

Válka a s ní mnohé nesnáze zastihly náš sbor v Přerově v době jeho nejlepšího vzrůstu. Několik mladých mužů a žen přijalo adventní poselství nejen s radostí, ale i s plným vědomím, že činí smlouvu s Bohem a že nelze slevit s požadavků slova Božího ani za okolností právě se rodících.

Byli jsme okupováni a protektorát byl pro nás knutou nejen po stránce mocenské, ale i duchovní. Nebylo to tak snadné našim mladým věřícím žít věrně podle svého svědomí Bohu a zvláště ostříhat příkázání sobotní. Nařízení byla strohá a jasná: Je válka a každý musí poslouchat!

Náš bratr Vlastimil Hlávka přijal pravdu ve svém devatenáctém roce a umínil si, že bude poslouchat jen jednoho Mistra, a to Pána Ježíše.

Byl zaměstnán jako optik a z počátku neměl mnoho těžkostí pro zachovávání soboty, avšak později byl pro neuposlechnutí rozkazu, aby v sobotu pracoval, propuštěn z práce a pak ihned

zatčen. Byl odveden z rodinného domu, aniž mu bylo dopřáno se rozloučit a dostatečně se obléci, a byl uvězněn nejprve v Přerově. Po několik dní nebylo o něm nikde zpráv, až za týden po zatčení jsme zvěděli, že náš mladý bojovník zvítězil.

Poté byl z Přerova odvezen do Brna, kde ještě jednou mu bylo dopřáno, a to jenom na několik minut, setkali se se svým otcem. Měl na kost vyhublé tělo; avšak s planoucíma očima sliboval otcí: „Tatínku, neboj se, já Pána Ježíše nezradím.“ Za několik dní pak byl odvezen do Osvětim a a tam skonal jako tisíce jiných smrtí mučednickou. Jen s tím rozdílem ovšem, že zemřel věren svému Mistru až do smrti. Na něm se splnila slova žalmu 129. Ano, orali po zádech mladosti jeho, ale ne zvítězili.

Dnes, kdy někteří, kteří s ním byli ve vězení a jimž bylo dopřáno navrátit se domů, vyprávějí shodně o jeho svědectví, které jim vydával o pravdě Boží. Jsme proto Bohu vděční za to, že přidal nám a našemu sboru, třeba jen na krátkou dobu, tohoto mladého bojovníka a naší modlitbou je, aby jeho svědectví přineslo své hojné ovoce pro věčnost.

20. března 1948.

„Československo nutně potřebuje školu.“

O. Schuberth, tajemník výchovy a sob. školy
při jihoevropské diviši.

Po první světové válce se Československo stalo zářným příkladem nové evropské koncepce státu opravdu demokratického. Naše vlastní církevní práce prospívala až do dnů, kdy byla země anektována svým velkým sousedem. V některých územích této unie prošel náš lid během války velkým utrpením. Nyní, po válce, nadešel však nový den. „Češi a Slováci mohou opět volně dýchat“. Tak totiž zněl nápis na československém paviloně na Světové výstavě v New Yorku v roce 1939, který opravdu nastiňoval svobodu, jaká v zemi panuje dnes. Bůh nám dal příležitost pracovat opět svobodně, a neměli bychom tudíž učinit vše, co je v naší moci, aby této příležitosti bylo dobře využito?

Nezřídíme-li zde školu nyní, necháváme uplynout drahocenná léta svobody a nevíme, jak záhy nám mohou být dveře zavřeny.

Nesmíme opustit naše mladé lidi. Musí jim být dána příležitost ke křesťanské výchově. Jsme znovu a znovu povzbuzováni

Duchem prorocství Páně, abychom neopomíjeli své děti, svou mládež. Musí se jim dostat vzdělání na křesťanské škole.

Modleme se proto za výchovnou činnost v Československu a darujme velkodušně ve vrcholné sobotě čtvrtletí na zřízení školy pro mladé lidi této země, která tolik trpěla v minulých letech. Bůh nám bohatě požehná, pomyslíme-li na ty, kteří potřebují pomoci a kteří prošli těžkostmi a utrpeními, jaké jsme my ani nepoznali.

27. března 1948.

Pravda vítězí.

J. Cepl.

Na osobní vlajce presidenta Československé republiky je nápis: „Pravda vítězí“.

Pro nás adventisty sedmého dne je to radostný příslib vítězství pravdy, vítězství poselství toho, který o sobě pravil: „Já jsem cesta, pravda i život“.

Nedávno jsem se setkal ve Švýcarsku s jedním francouzským doktorem, členem všesvětové společnosti pro náboženskou svobodu, který se mě tázal, zda všechna náboženství v Československu mají nyní úplnou náboženskou svobodu. Když jsem ho ujistil, že ano, vyprávěl mi, že před nedávnem navštívil našeho pana presidenta Dra Edvarda Beneše a tázal se ho, jaké jsou vyhlídky na náboženskou svobodu v budoucnosti. Pan prezident mu odpověděl: „Dokud já budu živ, bude zde i náboženská svoboda“, a po krátkém přemýšlení dodal: „A ještě dlouho, dlouho po mně“. — Ano, naše země bojovala po staletí za ideu náboženské svobody a miliony nejlepších synů našeho národa položily pro ni své životy.

Ano, „pravda vítězí“! pomozte nám, prosím, aby zvítězila úplně. Tato třináctá sobota je ojedinělou velkou příležitostí abyste vzdali díky Janu Husovi, Jeronymovi, Komenskému a jiným za jejich vzácné dílo. Bez jejich úsilí by snad v Evropě ani nebylo náboženské svobody.

Nechcete přispět dvakrát tolik dnes v poslední sobotu, na nutné dílo zde? Bůh vás bohatě požehná a na věčnosti vám vzdají díky tisíce bratří a sester z Československa, kteří byli získáni vašimi dary.

Kéž vás Pán za vaši ochotu k oběti bohatě požehná!

(Pokračování úkolů a zpráv v dalším čísle.)